

Minunatul Nea Silvică

Ovidiu Eftimie

Minunatul Nea Silvică

Ovidiu Eftimie

© Ovidiu Eftimie

Contractul pentru pactul ficțional trebuie redactat în limba noastră și semnat și de partea română.

Toate drepturile rezervate.

eftimie.net

facebook.com/eftimie.net

patreon.com/eftimie

*„Dar, hai, să ne spunem cu patos brașoave,
Dar, hai, să vedem cine minte mai mult,
Ascultă delirul consoanelor grave,
Cum și eu minciunile tale le-ascult”.*

Prolog

Citiseam într-una din revistele de specialitate din România o analiză exhaustivă cu privire la șansele unui *fanstasy* românesc.

Nu vreau să vă întristez, dar veștile nu erau deloc bune. Oameni mult mai citiți și mai învățați ca mine discutaseră amplu acest aspect și ajunseseră la concluzia că acest lucru - o lucrare fantasy românească - este un lucru dificil, dacă nu chiar imposibil. Au fost prezentate numeroase argumente destul de valabile din punctul meu de vedere. Practic, ancorați în sinergia faptelor, recursul la universalitate nu eluda meandrele concretului.

Se propunea, sincer, pentru dezvoltarea *fantasy*-ului românesc o renunțare la mica noastră zestre locală, la feți frumoși și ilene cosânzene, la Păcală și Prâslea, la muma pădurii și ciurma zăpezilor. Și întrucât oamenii aceia erau destul de erudiți, țineam să le dau dreptate. Și le-aș fi dat dacă nu aș fi fost protagonistul unui incident ciudat.

Acum, să vă spun un secret despre mine. Nu-s chiar foarte inteligent, cred că pe o scară a înțelepciunii mă situez în zona „rezonabil de prost”. Cu vârsta prostia se accentuează, precum chelia și la un moment dat simți că ai plecat pe o cale fără întoarcere. Vezi câte un om care a luat-o pe calea prostiei și zici „Doamne-ajută-l, că doar tu mai poți face ceva”, că atunci când alegi acel drum e aproape fără întoarcere. Pentru mine răscrucea a fost când m-am dus să alimentez mașina și în loc de benzină am pus motorină. Am mers vreo doi kilometri, mașina s-a oprit. Am sunat la o platformă, mi-am adus-o acasă. Am sunat la dealerul de mașini, m-au programat peste o săptămână. Deja calculam câți bani trebuie să cheltuiesc pentru asta și-mi plângeam de

milă că am plecat pe poteca fără întoarcere a prostiei. De-acum încolo totul va fi mai greu.

Dar prietenul meu pictorul Panighianț a auzit de necazul meu și mi-a spus „măi, știu eu un tip, mecanic bun, are și platformă, vorbește cu el, te-ajută ăla. Încearcă, n-ai nimic de pierdut”. Eu n-am încredere în mecanici, dar zic să-l sun. Prietenul m-a avertizat că omul „e mai handicapat așa, să nu te sperii”.

Tot n-am fost pregătit pentru ce-a venit. O pocitanie pitică, slută și șchioapă, un bâlbâit, cu Parkinson parțial, o jumătate de om practic, cenușiu ca nimicul, cu o mașină plină de cabluri, țevi, oale și ulcele de plastic, tuburi și scule, care mai de care. A coborât anevoios și s-a îndreptat spre mine zâmbind cu jumătate de față. L-am anunțat din timp că-s prost, dar jumătatea de om m-a privit cu blândețe și-a zis că nu-i așa, că s-a întâmplat și la case mai mari. A scos din mașină instrumente și furtunuri și-a început să meșterească la a mea. Și-a durat totul cam două ore și m-a costat o sută de lei.

Am fost uimit de calitățile creaturii și i-am mai dat încă cincizeci de lei doar ca să știu cum naiba de există oameni așa magici ca el, adică mecanici auto care nu-s țepari. Iar ăla s-a uitat din nou cu blândețe la mine și mi-a zis „păi suntem mai mulți”. Și-așa am aflat povestea lui nea Silvică, și trebuie neapărat să vi-o spun și vouă, că altfel n-am stare.

Capitolul 1

„Punguța cu doi bani”

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi nu s-ar povesti, o țară în estul Europei numită România. Și-n țara aia, într-o vreme, domnea un despot teribil de temut deopotrivă de dușmani și de prieteni. Acest despot se numea Liviu Dragnea și băga spaima în toți cei care auziseră măcar de el. Cu o mână de fier acesta prelua treptat toate frâiele țării, își punea oameni de încredere peste tot și cum se potcovea puricele cu nouăzeci și nouă de oca de fier și tot sărea până-n cer, așa și acest Dragnea reușea lucruri nemaivăzute și nemaîntâlnite.

Mîntea sa bolnavă mîncată de chinuiri diavolești pritocea cele mai urâte pedepse pentru supușii săi. Încă din primul an al domniei acest Dragnea a anunțat că eliberează pe toți răufăcătorii din temnițe să-i asmută drept pedeapsă divină asupra celor ce l-au urcat pe tronul țării.

Temut era acest Liviu Dragnea, și faptele sale afectau oamenii de la cel mai bogat boier până la cel mai amărât țăran. Dar niciun om nu a fost așa de lovit de influența lui Liviu Dragnea cum a pățit-o Silviu Drăgoi, zis nea Silvică, un mic proprietar de mic magazin din cartierul Berceni.

Nea Silvică avea pe lângă aceste calități de netăgăduit, cum ar fi nume, prenume și un magazinaș la parterul blocului, și un defect fizic. Semăna tare mult la înfățișare cu Liviu Dragnea. Când despotul dement a ajuns la putere, clienții micului său aprozar au început să-l privească cu suspiciune. Dacă acest nea Silvică pe care-l știau de o viață,

în măsura în care viața se măsoară în câțiva ani, nu este cumva și el o rudă de-a lui Dragnea. Dacă nu cumva a fost pus aici ca iscoadă a despotului?

Și-a fost o perioadă în care nea Silvică a fost privit și el cu un fel de respect amestecat cu teamă. Lumea intra cu „bună-ziuă” la el în prăvălie și prea puțin cu „Hai salut, moșule, țigări la bucată ai?”. Totul e trecător, însă, și trecătoare a fost și puterea lui Liviu Dragnea. Azi, stăpânul cerului, mâine, în temniță. Toată ură adunată împotriva lui n-a putut fi oprită, poporul s-a bucurat în stradă când omul a fost arestat. Oamenii lași, care nu avusese curaj să-l contrazică pe vremea când era la putere erau acum vocali și însetați de dreptate. Cereau și mai multă temniță pentru Dragnea, și dacă se poate, și mai grea. Dar judecătorii dăduseră cât era potrivit, iar oamenii, supărați, se răzbunau și ei pe cine puteau. În cazul de față s-au răzbunat pe nea Silvică, pe care au început să-l privească cu ură, să-i reproșeze nefăcute precum și asocierea cu despotul. „Lasă, că Dragnea ăla al tău a furat de la copiii săraci”, i se striga câteodată în magazin lui nea Silvică lăsându-l pe acesta cu stupoare pe față.

Omul nostru, să ne înțelegem, nu era chiar un intelectual complex să priceapă aceste lucruri. Era un om care venea la muncă în maiou, să i se vadă tatuajul cu cu Rapid de pe umăr, umbla mai tot timpul neras, parțial beat și cu niște ochelari „de apropiere” care erau legați cu un scoci. Baia era o chestie ce o făcea cam săptămânal, în rest mai dădea cu apă pe față, să nu i se încețoșeze ochii de la puchini și cam atât. Dar a resimțit puternic ura compatrioților lui, l-a durut undeva în sufletul său îmbâcsit de țigări și vin prost. A încercat, ca tot omul, să găsească un răspuns la toate astea, la adversitatea oamenilor din jurul său. Și pentru prima oară în cei 35 de ani de când a terminat liceul, nea Silvică a pus mâna pe o carte, pe care o uitase o clientă la el în chioșc, o fată tânără ce studia Științe Politice și Psihologie. Cartea era una motivațională, modernă, despre cum să devii o versiune

mai bună a ta, despre cum să aduci valoare în viața ta și a celor din jur, despre cum să-ți găsești zenul interior pentru ca mai apoi, umplându-te de el, să-l reverși între apropiați, umplându-i și pe ei de calm și bucurie. Era scrisă cu litere mari și avea și poze, dar chiar și-așa nea Silvică abia a dovedit primul capitol într-o lună de zile. Ce-a reținut din ăla e că trebuie să fie mai deschis și mai puțin hâtru, adică să dea și el un „bună ziua” și un „mai poftiți pe la noi”, clienților care-i calcă pragul.

În seara în care l-a cunoscut pe magician era neobișnuit de cald afară, chiar și pentru începutul lunii ianuarie. O pană de curent îmbrăcase cartierul în beznă, dar nea Silvică era totuși un om gospodar, și-avea un generator de curent. Astfel era o lumină în noapte, un far pentru aventurieri și civili deopotrivă, și rînd pe rînd, din blocuri și case, oamenii coborau spre prăvălia sa să-și ia cele trebuincioase pentru aceste vremuri de criză, adică bere, țigări, cipsuri și semințe. Noaptea era o femeie care se ocupa de vânzare, nea Silvică n-avea somn și cum televizorul din casă nu putea să-i prezinte talkshow-urile preferate, stătea afară și fuma o țigară, întâmpinând prietenos pe toți cei ce-i călcau pragul. A simțit cum oamenii se schimbă, cum îl privesc acum c-o oarecare vină că l-au tratat cu urâciune din cauza despotului Dragnea, dar el a pus totul în seama transformării sale, a noii bunăvoințe exersate. Nu i-a trecut prin cap că fiind beznă în tot cartierul prăvălia lui era singurul punct luminos din zonă și atrăgea oamenii ca muștele.

Spre ora trei dimineața se rărise traficul aproape spre zero și nu mai era nimeni pe-afară. Omul nostru se pregătea să plece și el când din întuneric a apărut o creatură bizară. Părea să fie un om foarte înalt, cel puțin doi metri și-un

picioar, avea părul vișiniu și fața tatuată aproape în întregime. Umbra îmbrăcat într-o pelerină neagră și avea ciocate negre în picioare. Măinile îi erau albe ca de mort. A intrat în magazin și-a cerut busuioc, tot busuiocul care era la vânzare și chiar și pe cel din camera cealaltă, care era folosit drept depozit. A ieșit cu două sacoșe pline.

Nea Silvică s-a uitat la femeia care vindea, ce rămăsese panicată un pic la vederea arătării și-apoi la omul impresionant, care-i aducea aminte, nu știa de ce, de un magician pe care-l văzuse el când l-a dus taică-su la circ, dar a decis că omu-i om, așa că i-a aruncat un „vă dorim o seară plăcută, mai poftiți pe la noi”, zâmbind cu toată fața.

Magicianul s-a întors spre el, s-a aplecat încet, l-a privit cu atenție și-a glăsuțit cu o voce care părea să vină din adâncuri:

-Dumneata, ai treabă acum?

-Nu prea, a răspuns sincer nea Silvică zâmbind în continuare.

-Vino dară și ajută-mă cu ceva, aici aproape, și te voi răsplăti cum se cuvine.

Nea Silvică a ridicat din umeri și a acceptat provocarea, că n-avea ce face, într-adevăr, și în plus își propusese să fie mai deschis noilor experiențe, așa cum scria în cartea aia din care tocmai începuse capitolul doi. Au mers câțiva metri până în parcare, unde se afla un fel de vehicul negru, atât de negru încât nu puteai să-ți dai seama de forma lui. Lunganul a tras un fel de zăvor și a deschis un fel de portbagaj, în care se vedea o siluetă înfășurată în ceea ce părea a fi un sac de nailon negru.

-Trebuie să mă ajuți să-l scot pe ăsta jos, să-l dau cu busuioc, că altfel iar învie. Și nu vreau s-o fac în portbagaj, că e greu de aspirat, îți dai seama.

Nea Silvică a făcut doi pași înapoi cuprins un pic de spaimă.

-Dom'le, eu nu mă bag în treaba asta, pe mine să nu contați. Sunt la poliție, să știți.

-De ce?

-Nu umblu cu morții, cine știe cine-i omul ăla, Dumnezeule, nu fac așa ceva!

-Auzi, cum îți zice dumitale?

-Mă cheamă Silviu Drăgoi, dar lumea-mi spune „nea Silvică”.

-Încântat de cunoștință, pe mine mă cheamă Andreius. Domnule nea Silvică, acesta nu este un om, este un vasilisc.

-Ce?

-Un vasilisc. Un șarpe cocoș, hotarul dintre copilărie și adolescență, tentația. S-au înmulțit în ultima vreme și pe-aici și fac tot felul de necazuri, de-aia nici n-aveți curent în noaptea asta.

-Dom'le, lasă-mă cu poveștile astea, continuă nea Silvică bătând în retragere, eu nu cred bazaconiile dumitale. Ai un om acolo.

-Domnule nea Silvică, mă jur pe sfânta cruce că nu-i un om. Ajută-mă să-l dau jos, dar nu te uita la el.

-Păi cum să te cred dacă nu mă uit?

-Chiar și-așa, mort cum e, tot te înlemnește!

-Trebuie să promiți că mi-l arăți, că dacă nu chem poliția. Uite, strigă și arată spre exemplificare telefonul care avea deja format 112. Sunt acum!

-Cum vrei dumneata. Dar hai să-l scoatem că se împute.

S-au opintit amândoi și l-au scos din portbagaj, magicianul avea ceva dreptate, era greu, mult mai greu decât ar fi un om, nea Silvică știa asta că-l cărase și pe taică-su mort de la spital la biserică de unul singur. Morții sunt ușori, după ce sufletul îi părăsește sunt ca un fulg aproape.

-Acuma, vezi că desfac sacul. Să nu te uiți la el, ascultă-mă bine.

-Ba bine că nu! a zis sfidător nea Silvică și s-a uitat drept spre locul unde bănuia că ar fi capul.

Sacul odată desfăcut, a scos la iveală o creatură stafidită, cu un cap de ca cocoș, cu 10 picioare chircite, cu solzi și-o coadă lungă și expresie de chin pe ceea ce părea a fi chip. Nea Silvică a paralizat, era fascinat de arătare și nu se putea mișca. I se părea cel mai frumos lucru văzut vreodată.

Magicianul a început să desfacă pungile de busuioc mărunțit și să arunce peste vasilisc, până l-a acoperit cu totul.

Cadavrul a început să sfârâie și să scoată un fum frumos mirositor, învăluindu-l pe nea Silvică ce continua să rămână nemișcat.

Magicianul a împachetat ambalajele de busuioc și le-a pus în sac, sacul în portbagaj, a închis totul și s-a uitat cu simpatie spre omul paralizat.

-Uite, n-ai ascultat, dar ai făcut-o că ești om bun, nu din răutate. Îți mulțumesc de ajutor, iată și recompensa ta.

Și i-a pus în buzunarul de la cămașă un mic săculeț. Dimineața a fost găsit tot nemișcat de femeia de la magazin, care tocmai ieșea din tură, asta l-a zgâlțâit un pic, cât să-și revină.

Nea Silvică s-a uitat în buzunar, a scos săculețul și l-a deschis. Înăuntru erau doi bănuți de aur, cu o cruce bizantină pe o parte și chipului unui împărat, probabil, pe partea cealaltă.

Capitolul 2

„În tărâmul celălalt”

Reîntors în magazin, nea Silvică a avut parte de o boscorodeală temeinică din partea soției, care se ocupa de obicei de tura de dimineață. Unul din reproșuri era că clientul care a cumpărat tot busuiocul n-a plătit, și „proasta aia” care era de noapte a uitat să-i ceară bani.

Nea Silvică a încercat să-i explice nevastei cam ce s-a întâmplat în seara fără curent, dar pe măsură ce depăna povestea aceasta a devenit și mai convinsă că iar s-a îmbătat ca un porc cu cumnatul Nelu, care era mecanic de noapte la metrou și acum nu mai știe ce să mintă. Nea Silvică s-a jurat că e adevărat, dar femeia a fost neînduplecată și i-a atras atenția că magazinul este într-o situație financiară dezastruoasă și poate ar fi bine să se adune de pe străzi, să scoată nasul din cărți și să se apuce de treabă. Drept răspuns, acesta i-a trântit pe masă punga cu cei doi bănuți și i-a spus că, „uite, femeie, avem bani să trecem luna, cum să spui că omul n-a plătit”.

A avut loc un scurt consiliu de familie și s-a luat decizia valorificării unuia din bănuții de aur. Nea Silvică a fost însărcinat să întreprindă o excursie până la amanetul de peste drum, la Gelu Arabu, să vadă câți bani ia pe acest ban pentru că exista suspiciunea că acesta ar putea fi fals. În acele vremuri banii de aur dispăruseră de mult timp și nimeni nu mai știa exact cum să verifice dacă este aur adevărat sau nu. Au mușcat din el, cum au văzut prin filme și

singura concluzie a fost că e suficient de tare și că are un gust ciudat, uleios.

Gelu Arabu era un domn căruia i se spunea așa din cauza aspectului negricios, altfel dânsul era mai de pe la Apus, dintr-un loc numit Oltenia. Asta nu-l oprea să fie un om foarte competent pe domeniul său, așa că a testat bănuțul cu acid de baterie de mașină și a decis că este autentic, de aur, și că ar fi dispus să-l scoată la vânzare „să vedem cât iau pe el”. În realitate planul secret al domnului Gelu Arabu era să meargă cu bănuțul la Banca Națională și să încerce să-l valorifice în cadrul instituției, că auzise că oamenii visteriei mai aveau bani de aur și ar fi știut ce să facă cu el.

Încurajat de succesul obținut și trăind cu impresia că vremurile bune vor năvăli spre el, nea Silvică s-a întors la magazin, a luat un rachiu bun de pe raft, ăla care nu se vindea că era scump, și-a fugit acasă să se afunde în lectură. Iată, cartea îl ajutase enorm în ultimele luni și chiar și vremea de afară părea să țină cu el. Parcă am mai spus asta, era un ianuarie neobișnuit de cald, nu ninsese deloc toată iarna și părea că așa o va ține tot anul. A adormit strângând la piept cartea și în mână celălalt bănuț de aur, mulțumit de sine însuși pentru prima oară în mulți ani de zile. Iată, acum spre apusul vieții, la 54 de ani, răsărea soarele și pe strada lui.

A doua zi dimineată s-a trezit din mahmureală cu o cafea, o cănuță de rachiu și două țigări și s-a dus glonț la Gelu Arabu să vadă ce se mai aude cu bănuțul său de aur. Aici a avut parte de o surpriză neplăcută, magazinul era închis și mai toate dispărute din el. Ca o fantomă bezmetică, Arabu se învârtea bângând într-un sac ce mai rămăsese pe rafturi și-și făcea cruci. Nea Silvică a bătut în geam și a cerut lămuriri,

moment în care Arabu l-a privit speriat și-a fugit pe ușa din spate.

Jupânul nostru însă cunoștea foarte bine locurile și blocurile, așa că l-a interceptat pe omul cu amanetul la ieșirea din spate din scară, aia înspre tomberoane.

-Nea Silvică, m-ai nenorocit, mi-ai adus necazul pe cap, fugi că nu vreau să te văd, îmi omori familia, a strigat omul și a încercat din nou să fugă.

Cu brațele sale puternice și păroase, antrenate în ani de zile de cărat lăzi și cutii, nea Silvică l-a prins pe oltean de umeri și l-a zgâlțâit sănătos, cerându-i socoteală și banul înapoi.

Atunci Gelu Arabu i-a destăinuit ce s-a întâmplat cu o zi mai devreme, i-a spus totul, inclusiv planul de a merge la Banca Națională să valorifice acel ban de aur. Oamenii de la Bancă l-au privit ciudat și i-au spus că nu au văzut niciodată așa ceva și că nu-l pot ajuta, ba chiar l-au trimis la plimbare, să nu vină cu falsuri la ei. S-a întors la amanet unde a fost întâmpinat de mai mulți oameni în costume negre care l-au amenințat cum se cuvine și i-au spus că întreaga sa familie este acum luată ostatică undeva la Drăgășani, și dacă mai vrea să-i vadă să închidă amanetul, să șteargă orice urmă a prezenței sale, să fugă din oraș și să dea banul. Totodată l-au avertizat că-l vor găsi și în gaură de șarpe și dacă mai menționează vreodată că a văzut acel ban sau pe ei îl vor omori și pe el și pe toate rudele sale până la gradul III.

Arabu a căzut în genunchi și i-a cerut lui nea Silvică să-l cruțe și să-l lase să plece, altfel e mort și el și ai lui. Rămas fără răspuns, nea Silvică i-a dat drumul și s-a întors nedumerit și temător acasă.

N-avea ce să-i spună nevestei, de frica unui nou scandal. Nu știa dacă să încerce la un nou amanet sau la bancă, având în vedere experiența avută de Arabu, un om mult mai priceput în astfel de lucruri. Ținea la familia lui, oricât de

nerecunoscători erau aceștia, începând cu nevastă-sa și terminând cu fiică-sa, care-l detesta cu putere cam de pe vremea de când i-au apărut primele tuleie între picioare.

Nea Silvică punea ura fățișă arătată de cele două femei din viața sa pe seama faptului că erau femei și asta le făcea isterice și proaste. În mintea lui, ele se aflau constant în acea perioadă a lunii, și nu prea le dădea atenție. Cu toate acestea, în felul lui, le iubea și și-ar fi dat și viața pentru ele. Dar nu putea discuta cu ele problemele acestea importante legate de bani.

Din fericire a fost vizitat chiar în acea dimineață de cumnatul Nelu, care tocmai ieșea din tura de noapte și avea chef să bea ceva înainte să meargă și el la culcare. Ioan „Nelu” Vasilescu era un om experimentat, trecut prin multe, văzuse mulți oameni la viața lui, că doar lucra la metrou. Acesta și-a dat seama imediat că nea Silvică este un pic apăsător de probleme mai mari decât magazinașul lui amărât și aproape mereu falimentar. Așa că l-a descusut cu delicatețe, să afle ce-l macină, iar nea Silvică i-a mărturisit până la urmă totul și i-a arătat și celălalt bănuț.

Cumnatul Nelu a examinat cu un ochi de expert banul, a cugetat vreme de încă un pahar de rachiu și o țigară și i-a dat vestea cea bună:

-Am mai văzut un bănuț de-ăsta.

Conform cumnatului, directorul de la metrou avea unul și-l folosea să intre într-un loc unde intră doar șefii și angajații de rând nu au acces. El știe unde este acest loc, în stația de metrou „La Romană”, care fusese construită în secret pe vremea unui alt despot al țării, pe nume Nicolae Ceaușescu. Într-adevăr, țara avea o slăbiciune pentru despoți, dar asta nu e important acum. Cert e că după un timp stația a fost deschisă publicului, că despotul a reușit cumva să-și convingă soția, o femeie și mai rea decât el, că este totuși o idee bună. A fost un prim semn de slăbiciune,

câțiva ani mai târziu supușii au mirosit asta și l-au împușcat undeva într-o unitate militară, și pe el și pe nevasta lui cea rea.

Dar nu toate lucrurile din stația „La Romană” au fost lăsate la îndemâna publicului larg, unele au rămas ascunse și cunoscute doar celor aleși, de la director în sus. Cumnatul Nelu știa cum se ajunge în acest loc și i-a propus lui nea Silvică să meargă la noapte, când se întoarce și el la muncă.

Nea Silvică a stat ca pe ghimpi toată ziua și a evitat să dea ochii cu nevasta sa, concentrându-se pe vânzarea la magazin. Seara și-a luat o lanternă și s-a dus spre stația Berceni, unde s-a întâlnit cu cumnatul și-au plecat împreună, pe jos, pe linii, spre „La Romană”. Ajunși aproape de stație, Nelu a virat spre stânga, pe linia de service și garare și a ajuns în fața unei uși mari de fier. Timid, că nu prea era locul lui să umble pe-acolo, a bătut încet în ea. Ușa s-a deschis cu un scârțâit și un bărbat urât și masiv i-a întrebat direct pe cei doi precupeți „Ce vreți, bă?”.

Nea Silvică a băgat zâmbetul de magazin, a făcut un pas în față și i-a arătat bănușul de aur. Fără să scoată un cuvânt, namila a făcut un pas în spate, a deschis ușa larg și le-a făcut semn să intre. Au trecut printr-un tunel destul de lung, să tot fi mers un sfert de ceas, până au dat de o piațetă. Înăuntru, lume grămadă, magazine, baruri, chiar și un fel de bancă și o librărie, o fântână arteziană în mijloc frumos decorată, felinare care lăsau o lumină discretă. Oameni bizar îmbrăcați, care de care mai fistichii, se foiau în stânga și-n dreapta, fiecare cu treburile lor, pasămite.

Cei doi s-au holbat nehotărâți în mijlocul drumului, fiind împinși de unul și de altul dintre cei care aveau o treabă și au simțit că e nevoie să ia rapid o decizie că riscă să fie călcați în picioare. Așa că s-au îndreptat spre singurul lucru care părea familiar, un birt din care se auzea o muzică veselă și în care

oamenii dinăuntru păreau mai zâmbitori. Au intrat timizi, s-au uitat la mesele ocupate, unde aceiași oameni fistichii erau antrenati în discuțiile lor și s-au dus la bar. Omul de la bar, și el înalt dar de o frumusețe angelică, i-a măsurat din cap până în picioare, s-a uitat la hainele lor de săraci și i-a întrebat cu un dispreț nedisimulat dacă nu cumva au greșit adresa.

Știind deja lecția, nea Silvică a pus bănuțul de aur pe tejghea, ceea ce a produs o transformare uluitoare pe chipul cârciumarului. Cu un gest larg acesta a prezentat raftul de băuturi din spatele său și a glăsuțit cu cel mai amabil glas cu putință „tot ce doriți să serviți, stimați domni, la discreție, sunt la dispoziția dumneavoastră”.

Nefiind foarte cunoscători în coniac fine și alte băuturi similare, oamenii au cerut o sticlă de Segarcea '64 care li s-a părut bunicel, deși un pic cam dulceag, și câte o vișinată. Deja nea Silvică se încălzise un pic, îi mai trecuse sentimentul ăla de teamă ce-l apăsase ziua întregă și s-a rezemat de tejghea să se uite la ceilalți meseni. Și uite, ce bine, într-un colț, la o masă, l-a văzut chiar pe magicianul din seara aceea nenorocită, era prins într-o discuție înflăcărată cu alți oameni care arătau cam la fel. Se discuta cu severitate și tărie într-o limbă necunoscută (avea să afle mai târziu că e vorba de latina slavo-greacă).

Și Nelu se uita prin birt, dar el nu avu parte de același sentiment plăcut, că la o masă îl văzut pe directorul de la metrou și simți un pic de panică.

-Silviule, tată, trebuie să plecăm, l-am văzut pe șefu, nu e bine să mă vadă la băut. Sau nu aici la băut.

-Dar trebuie să mai stau, eu l-am văzut pe magicianul meu, ăla de care ți-am povestit, trebuie să stau de vorbă cu el, să-mi spună ce-i cu banii. Și să-mi plătească busuiocul, că mă omoară Violeta când ajung acasă.

Au convenit să se regroupeze peste două zile, că a mâine cumnatul avea o treabă la primărie, să-și ia un loc de parcare. Nelu s-a retras discret, printre mese, având grijă să nu intre în câmpul vizual al directorului, în timp ce nea Silvică a rămas sprijinit de bar, așteptând să termine discuțiile magicianul ca să poată să intre și el în vorbă.

N-a durat mult, că magicianul s-a ridicat nervos de la masă aruncând un deget acuzator către ceilalți și strigând „vă trageți pe cur de jumătate de mileniu cu faza asta, și dacă voi sau consiliul nu faceți nimic, ei bine, o s-o fac eu”. Apoi s-a îndreptat hotărât spre bar.

-Domnul Andreius, bună seara.

-Ah, domnule nea Silvică, s-a aplecat magicianul cu toată supărarea dispărându-i de pe chip. Mă bucur că ești bine, ce faci, sănătos?

-Da, mulțumesc de întrebare. Venisem să vorbim de bănuții ăia.

-Da, fără grijă, mai avem. Ia spune, ai treabă în seara asta?

-Păi nu, că vorbisem să vorbim...

-Hai cu mine, vorbim.

I-a făcut semn cârciumarului arătând spre om „trece la mine”, acesta i-a răspuns cu o plecăciune până la pământ și apoi i-a făcut semn și lui nea Silvică să-l urmeze. Și-a luat pelerina din cuier, a traversat cu pași mari piața, cu omul alergând după el, a intrat prin tunel și a ajuns la poarta de fier. Namila urâtă de la poartă a făcut o plecăciune și i-a înmănat niște chei. Afară, pe șine, era iar mașinăria întunecată fără formă, magicianul l-a invitat pe nea Silvică înauntru și au plecat fără zgomot.

În centrul orașului, pe un deal, e o mânăstire veche de câteva sute de ani, înconjurată de un zid. Are mai multe intrări, una dintre ele e o poartă mică, aflată la stradă. Magicianul a băgat mâna printr-o gaură din portița de lemn, s-a auzit un zgomot de fiare, și-apoi s-a deschis. Au urcat câteva trepte, au intrat într-o capelă, apoi în stânga printr-o ușiță mică au coborât într-un fel de beci.

Îngeri frumoși, dumnezei și chipuri de împărați erau pictați pe pereți. Câteva lumânări bine amplasate luminau frumos încăperea care avea un birou frumos ornamentat plin de hârtii și un jilț ce părea făcut pentru un rege. Magicianul s-a plasat în el și l-a invitat pe nea Silvică să ia loc pe unul din cele două scaune mai puțin comode aflate în față.

-Hai, să scăpăm de-o grijă, spune-mi cu banii.

-Păi am dus unul al Gelu Arabu, la amanet, și au venit unii și i l-au luat și i-au speriat familia și...

-A, nu-i păcat, uite, a zis magicianul și i-a mai aruncat un ban de aur.

-Păi da, dar ce fac cu el, că eu trebuie să-mi cumpăr una-alta, pentru casă, pentru magazin.

-Lasă că cumperi mâine, acum am o treabă cu tine. Te văd om cinstit și pari atent cât de cât. Ia spune, cum ți se pare vremea de afară?

-E cald, domnule, foarte cald pentru ianuarie. N-a nins, a trecut gerul Bobotezei și n-a fost nimic. Se zice că nu-i bine pentru agricultură, ce știu eu, a comentat nea Silvică deviat de la subiect și de lucirea noului bănuț de aur.

-Păi pentru că încă nu-i ianuarie, de-aia. Că voi încă mai stați după calendarul făcut de escrocul ăla de Papa Grigorie, care v-a furat câteva zile. Ce vorbesc, v-a furat două săptămâni.

-Ne-a furat două săptămâni?

-Da, dobitocii. Lacomii aștia, catolicii, cu invențiile lor, în loc să respecte calendarul bunului împărat Cezar. Ia uită-te

la an după ritul vechi, cel bun, acum ar trebui să fie Crăciunul. De nins ninge spre Anul Nou vechi, cum a fost întotdeauna, gerul Bobotezei pică-n 18, cum s-a tot întâmplat.

-Păi da, așa a fost anul trecut.

-Așa a fost în toți anii, dacă nu erau ăștia lacomi să vă fure zilele din calendar nu mai aveți probleme cu anotimpurile.

-Păi de ce să fure, cum să fure zile?

-Păi simbria nu e plătită la zi? Ia înmulțește 10 miliarde de oameni cu 14 zile și cu cât e plătit un om pe zi să vezi câți bani au câștigat escrocii ăștia.

-Suntem 7 miliarde.

-Atâta știi matale. Calculează.

Nea Silvică s-a concentrat intens, dar n-a putut să calculeze exact suma. Dar ceva bănuială că Occidentul îl cam fură avea.

-De-aia au ăștia mai mulți bani decât noi.

-Și de-aia.

-Păi și ce facem?

-Păi uite domnule nea Silvică, te văd om cinstit și muncitor. De-aia te-am și rugat să mă ajuți. Ne ducem la Vatican și scoatem dosarul cu calendarul gregorian la iveală. Să arătăm lumii cum au falsificat ăștia timpul, cu Papa Grigorie, cu Clavius, Scala și Danti și toți escrocii. Că ăștia ai mei nu vor să facă nimic, că nu le pasă, ei nu sunt afectați. Dar ăștia ca tine, oamenii onești, au de pătit.

-Adică, cum, ce?

-Adică, domnule nea Silvică, să-ți vorbesc pe limba ta, ne ducem la Vatican la catolicii ăștia și le futem muma-n cur.

Capitolul 3

„Ileana Cosânzeana”

Deja era a doua oară în ultimele zile când nea Silvică venea acasă spre dimineață, un pic beat și un pic bulversat, iar treaba asta a început s-o pună pe gânduri pe nevastă-sa, Violeta.

A început scandalul treptat, întrebându-l de ce miroase a băutură mai de calitate ca de obicei. Apoi i-a atras atenția că-și neglijează fiica de 17 ani și în cele din urmă i-a dezvăluit că știe cam tot blocul că Arabu a fugit din oraș iar ea, personal, știe că a fugit și cu banii lui. Că n-a făcut nicio brânză și se comportă tot mai ciudat. Nea Silvică a contracarat aruncând pe teighea o întreagă pungă cu bani de aur, pe care i-o dăduse magicianul Andreius după discuția de la el din birou.

Femeia n-a fost impresionată, i-a aruncat punga în față și i-a spus să nu mai vină cu prostii de-astea care nu au nici o valoare și să termine cu fanteziile lui cu magicieni și orașe subterane „La Romană”. I-a recomandat să se ducă la biserică să se roage să scoată duhul beției din el că-l părăsește, o ia pe fată și se duce la mă-sa la Tulcea și-l lasă cu magazinul pe cap să bea până moare cu Nelu și restul prietenilor lui.

Deprimat, nea Silvică s-a retras din nou în apartamentul lui de la etajul 8 și a luat iar cartea la răsfoit, în speranța unui răspuns. Iar răspunsul era că nu trebuie să te contrazici cu oamenii, trebuie să le demonstrezi, că nimeni n-a câștigat un război cu vorbe. Înarmat cu această informație, a coborât la parter și i-a cerut nevestei să-i facă o listă de cumpărături,

că-i arată el ce poate să facă cu banii ăia. Deși neîncrezătoare, femeia i-a făcut o listă, că tot mai erau lucruri de cumpărat, iar nea Silvică a dispărut zâmbind misterios.

Câteva ore mai târziu o caleașcă cu șase cai a apărut în fața blocului din Berceni și din ea a coborât victorios omul nostru și a început să scoată din ea sacoșă după sacoșă inscripționate cu crucea bizantină pe o parte și chipul aceluia împărat pe cealaltă. Și ce bunătăți avea acolo! Salam făcut din carne, cum nu mai văzuse cartierul de pe vremea generalului Bercsényi, prune cât merele și cireșe cât prunele, slăninuță subțire afumată și trasă prin boia, jumări cât un pumn de copilaș, cârnați uscați ce trăzneau cale de o poștă, ouă cât un cap de om, cozonaci cu gust de prăjitură, vin ales și multe multe altele. Chiar și inima de gheață a aprigei Violeta s-a topit când la final nea Silvică i-a pus la gât o salbă de mărgăritare. Au închis magazinul o jumătate de oră cât au cărat toate sacoșele sus și au rezolvat o treabă ce n-o mai făcuseră de mai bine de zece ani, iar el s-a reîntors la magazin să ia tura de după-amiază cu o roșeață în obraji și-o viață în privire pe care nu le mai avuse de ani buni.

Și părea că iar răsare soarele dintre nori.

Nea Silvică nu era o frumusețe de om, dimpotrivă, și nici nevasta lui nu sucea gâturile pe stradă. Și cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri, printr-o ironie destul de repetată a sortii, fiica lor, Ileana, care-și zicea Illy pe rețelele de socializare, era de o frumusețe năucitoare. Era genul de copilă, imediat femeie, care făcea bărbații s-o privească pe furiș, mai degrabă se uitau la soare decât direct la ea. Potrivit de înaltă, brunetică, cu pielea albă fundul bombat și sânii

fermi, stârnea oftaturi printre oameni care n-ar trebui să ofteze după minore, dar și printre femei, care stuceau în sân când o vedeau, să nu fie cu deochi.

Pe de altă parte, ca toate fetele frumoase, cam asta era singura ei calitate. Bănuiala lui taică-su, că e cam proastă, era pe deplin justificată în acest caz. Având în vedere condițiile date, fata iubea un băiat student la facultate, iar ăla era un golan și jumătate. În noaptea în care nea Silvică negocia simbria cu magicianul Andreius, Illy s-a dus să-și viziteze iubitul la cămin în Grozăvești. A degustat băutura, niște droguri și-apoi destul de mult amor, în sensul în care a făcut acest amor nu doar cu iubitul ei ci și cu ceilalți trei colegi de cameră. Dimineața fata s-a trezit cu un sentiment de regret, frustrare și neputință, că din ce-și aducea ea aminte, nu avea în plan să facă amor cu toți. S-a întors rușinată acasă și s-a închis în cameră să bocească descurajată.

Taică-su, n-a observat nimic, presupunând că fata îl urăște ca de obicei, plus că avea treabă la magazin. Dar mama s-a prins imediat că e ceva în neregulă, așa că a început s-o descoasă pe față până a aflat totul. A coborât de urgență la magazin și i-a cerut lui nea Silvică să ia măsuri, că i-a fost batjocorită fiica.

Neștiind exact ce trebuie să facă, bărbatul s-a dus glonț la poliție să depună o reclamație. Acolo a aflat că fata trebuie să meargă la un medic legist, să obțină o confirmare fizică a violului și după toate acestea făptașii vor fi audiați. Întreaga familie a fost chemat seara târziu, la secție, pentru a fi informați că situația nu e chiar așa simplă. În primul rând fata consumase droguri, ceea ce nu e bine pentru nimeni, mai ales droguri ilegale. În al doilea rând băieții au și filmat cu telefonul întreaga târășenie și din imagini, pe care le-au examinat cu atenție toți polițiștii din secție, reiese că nu s-a opus foarte mult, aproape deloc. Iar nea Silvică și soția au fost nevoiți să urmărească un film pe telefon cu fiica lor

participând într-o orgie la cămin, ca să fie convinși că e așa cum zice poliția. Iar poliția sugera că fiica lor ar fi cam curvă, și maxim ce pot face este să-i amendeze pe băieți că au filmat toată scena fără consimțământul ei.

Nea Silvică a fost doborât de informațiile aflate și tot drumul spre casă a tăcut din gură, la fel și doamna Violeta. A încercat să vorbească cu fata, dar ea a izbucnit în plâns isteric susținând în continuare că a fost violată. Iar nea Silvică o iubea ca pe ochii din cap și știa că așa a fost, chit că ea-i proastă ca noaptea. Dar ăsta nu e un motiv să profiți de ea. A pus mâna pe cea mai tare sticlă de rachiu și a început să-și ascută un cuțit, în timp ce nevasta începu să urle că să nu facă vreo prostie. Dar nea Silvică era prea hotărât ca să mai poată fi oprit, așa că s-a închis în balcon să-și continue treaba, în timp ce Violeta suna în disperare la frate-su să vină să-l ia „că omoară pe cineva, a intrat dracul în el”.

Și cum stătea nea Silvică în balcon și bolborosea „mor cu ei de gât”, deodată s-a întunecat totul și-a simțit un aer rece. A sărit în picioare decis să moară cu oricine ar fi de gât, inclusiv cumnatul Nelu, dar când s-a uitat cu atenție nu l-a văzut decât pe magicianul Andreius, care-l privea cu reproș.

-Păi ce facem domnule nea Silvică, vorbisem o treabă, în seara asta trebuia să plecăm spre Vatican.

Calmat doar foarte puțin, nea Silvică a izbucnit într-un torent de vorbe și i-a povestit magicianului ce s-a întâmplat, și cum cei patru golani i-au nenorocit fata și cum mai bine moare cu ei decât să trăiască cu rușinea asta, că ea e lumina ochilor lui. Andreius l-a privit cu tristețe și i-a spus că înțelege. A intrat în casă, a salutat-o pe doamna Violeta și cu blândețe i-a luat telefonul din mână. Apoi s-a dus spre camera fetei, care s-a oprit brusc din plâns când a văzut omul înspăimântător care a intrat înăuntru. Cu mâinile

tremurânde a pus mâna pe telefon încercând să sune, dar o privire a magicianului a făcut-o să-l lase jos.

-Lasă-mi mie păcatul tău, a spus Andreius cu o voce calmă și i-a luat mâna. Spune-mi totul.

Deși părinții ei stăteau chiar în ușă n-au auzit nimic din ce spunea fata printre suspine, ca și cum o vrajă înconjura încăperea. Magicianul a ascultat liniștit și a mângâiat-o pe cap, apoi a sărutat-o pe frunte. Fata a zâmbit pentru prima oară în multe zile, apoi s-a întins în pat să adoarmă. Magicianul a învelit-o cu pătura și a ieșit afară.

-O să doarmă până mâine și nu va mai ști nimic. Domnule nea Silvică, hai să rezolvăm și problema asta și după să purcedem la lucrurile care contează. Doamnă, câteva zile voi pleca cu omul dumneavoastră, o să fie bine, dacă aveți nevoie de ceva doar spuneți și o să vină un flăcău să vă ajute.

Au coborât din bloc și s-au urcat în mașinăria întunecată. Au traversat noaptea fără zgomot, spre Grozăvești, și magicianul părea că știe locul foarte bine, că s-a dus glonț spre un cămin studentesc. Portarul a ieșit țanțoș în față, întrebând „cine sunteți dumneavoastră”. Dar magicianul s-a uitat atât de urât la el când i-a spus „Taci din gură” încât omul s-a retras în cabina lui lăsând în urmă doar o dâră de pișat. Au mers spre camera iubitului Ilenei și înainte să intre Andreius s-a oprit.

-Domnule nea Silvică, aruncă pumnalul acela. Nici măcar nu-i ascuțit bine și poate te rănești cu el. N-avem nevoie.

Nea Silvică a șovăit un pic, dar a decis să-l asculte pe magician, că părea că știe ce face. Omul înalt a scos din pelerina sa un fir de iarbă pe care l-a băgat încuietoare, s-a

auzit un clinchet și ușa s-a deschis. Înăuntru erau patru studenți care fumau și ei niște niște iarbă, în timp ce se uitau la un film haios pe calculator. Paturile au început să se destrame și să se contorsioneze și-apoi au zburat pe geam ca niște ghemotoace de fier . Curentul s-a întrerupt lăsând toată camera în beznă, doar o lumină discretă îi mai înconjura pe cei doi oaspeți nepoftiți. Pereții s-au înnegrit mai mult decât de obicei, cei patru s-au trezit lipiți de ei în timp ce crengi de copac începură să iasă prin zid.

Ramurile i-au prins pe studenți, iar unele dintre ele le-au sfredelit carnea, în palme și picioare, transformându-i în niște cruci de carne sângerândă. Au început cu toții să urle. Cu calm, magicianul s-a îndreptat spre iubitul Ilenei.

-Dumneata, îți zice Bogdan. Urât lucru ai făcut. Nu vei muri în seara asta, dar semnele îți vor rămâne pe piele. Taci, a ridicat vocea și studenții lăsară tonul mai jos, înlocuind urletele cu niște scâncete de jale. Sângele se scurgea pe ramuri și muguri au început să apară rapid, apoi mici frunze. Andreius a luat o țigară de pe jos și i-a arătat-o lui Bogdan.

-Aceste ierburi nu te fac mai puternic. Ele îți deschid niște porți, intră prin ele și minunează-te, intră cu umilință și capul plecat, căci nu știi ce te așteaptă dincolo de ele. Privește gloria lui Dumnezeu de-acolo și vei ști ce este puterea. Nu răni, asta nu este putere. Putere este să simți durerea omului la fel ca el, așa cum o simt eu acum pe a ta, până la ultimul tendon sfărâmat de ramurile astea. Mă doare durerea tuturor, a voastră.

S-a uitat la mâna lui din care începuse să curgă sânge cu o oarecare curiozitate în privire.

-L-ai supărat pe domnul nea Silvică și pe fata lui. Să n-o mai faci, că el e om cinstit, și-am nevoie de astfel de oameni. Și nu vei spune puterei că m-ai văzut, nici tu și nici tovarășii tăi. Știi de ce nu vei spune, nu-i așa?

-Da, scânci Bogdan, răstignitul.

-Bine atunci, îmi doresc să nu te mai văd niciodată, nici pe tine nici pe ceilalți. După ce vine vraciul și vă oblojește, spălați-vă cu ceai de mușețel și anghinare, dacă vreți să nu înmuguriți.

Și magicianul a plecat urmat îndeaproape de un nea Silvică stropit de sânge, profund șocat de ce-a văzut și ce-a pățit. Și cumva un pic rușinat, că nu-și închipuia că el ar fi fost în stare să facă lucrul acesta.

Capitolul 4

„Înșir-te, mărgăritari”

Au plecat spre Gara de Nord, gara principală a orașului. Acolo, pe ultima linie, unde gara de obicei trenul regal, era un tren similar, cu aburi și negru, cu geamuri negre, mânere la fel de negre, de parcă fusese îmbăiat în praf de cărbune. Ușile unui vagon s-au deschis fără să fie atinse, și au intrat într-un salon frumos decorat.

-Domnule nea Silvică, în vagonul celălalt e loc de dormit, o să ierți condițiile astea, dar suntem pe drumuri și ne descurcăm cum putem. Eu am un loc în vagonul din față.

S-a dus nea Silvică în vagonul indicat și a descoperit un pat cu baldachin, cu pernele îmbrăcate în mătase, cu plăpumi din puf de struț și broderii delicate, cu fir de aur. O toaletă mai mare decât apartamentul său se afla în capăt, cu o cadă aurită, iar în față avea un fel de capelă ce mirosea puternic a tămâie. N-avea televizor, dar peretele din stânga era o bibliotecă plină de cărți. Având experiență cu citit o

carte, nea Silvică s-a uitat pe cotorul lor, să vadă dacă nu găsește ceva interesant, dar multe dintre ele aveau titluri în limbi necunoscute, așa că singura care l-a făcut cât de cât curios era una ce promitea că o să-l învețe 101 feluri de a găti o dropie.

S-a întors în salonul principal un pic nedumerit.

Magicianul se așezase la o masă și un flăcău îmbrăcat destul de colorat tocmai îi aranja o farfurie și tacâmuri.

-Să mâncăm ceva, dară, drumul e lung.

-Găsisem o carte despre dropii.

-N-avem de-astea acum, Gil are doar fazan la bucătărie. Și niște pulpă de bizon uscat, dar e tare, nu-ți recomand.

-Unde mergem?

-La Constantinopol, trebuie să vorbim cu un om că i-a născut femeia doi căței.

-Doamne ferește, cum se poate așa ceva?

-Nu se poate, de-aia mergem acolo. Am mai văzut lucruri de-astea, și copiii omului ne vor putea ajuta.

-Câinii?

-Nu câinii, domnule, copiii lui adevărați, cei ascunși și îngropați. Că nu putem da buzna în Vatican așa, aiurea, ne omoară ăia. Trebuie să intrăm prin subterfugiu, prin tunelul frățesc. O să vezi, nu-ți fă griji.

Aziz „Frumosul” Nesin a avut parte de o viață interesantă. Fiu de mare armator din port, a găsit o fată frumoasă ce l-a convins că în combinație cu moștenirea lui genetică, ce-l făcea poate cel mai frumos turc din istorie, avea să-i dea niște copii de aur. Omul nu era un prost, umblase prin lume și văzuse multe, iar tatăl său a fost mândru să-și lase averea pe mâinile unui fiu atât de capabil. Și s-a dovedit capabil, că

a dublat bogăția familiei în doar câțiva ani. Doar acasă a avut necaz după necaz. Când femeia lui a născut, bona grecoaică i-a zis că n-a făcut oameni ci doi câini, atât de urâți erau copiii aceia. A consultat medici, medicii i-au spus în urma testării că acei copii erau ai lui și ai soției, iar asta l-a deprimat teribil. A început să caute vraci și explicații științifice și niciuna nu l-a mulțumit. A căzut în patima băuturii și a restului drogurilor și în cele din urmă și-a învinovățit soția pentru urâtenia odraslelor. Asta l-a prins într-o zi cu bona grecoaică în pat, dar el nici măcar nu s-a scuzat. Acum frumosul Nesin își petrece zilele și nopțile în desfrâu, prin lupanare și cafenele, iar afacerile lui se îndreptau spre ruină.

Stătea în biroul său deasupra portului și privea Bosforul cu scârbă, în timp ce bea rachiu direct din sticlă, ca ultimul drojdier. Secretara bătrână, rămasă de pe vremea tatălui său, a intrat timid în încăpere, că nu știa în ce toane îl găsea și l-a anunțat că-l caută un român, să cumpere niște blugi.

-Un român? Blugi? Ce prostie e asta?, a izbucnit furios. N-am timp de el, să vină mâine!

-Aziz, omul mi-a spus că e urgență. Și m-a rugat să-ți dau asta, a spus femeia și i-a pus o cutie de lemn pe masă.

-Dispari! Nu mă urgentează nimeni pe mine, la ce bun? a spus cu amărăciune Nesin și și-a reluat discuția cu sticla de rachiu.

A terminat-o și-apoi s-a dus la dulap să-și mai ia una. Cutia rămasă pe birou i-a atras atenția, era o cutie frumoasă, de stejar lăcuit, decorată cu gust. Aici ar putea fi niște cuvinte care să ocupe spațiul și să mermelească fără să spună nimic concret sau esențial despre ce detalii frumoase erau pe cutie, de parcă cineva ar putea descrie o pictură cât să facă un oarecare s-o înțeleagă.

Clătinându-se pe picioare s-a apropiat și-a luat-o în mâini. Un mic zăvoraș de alamă o ținea închisă, l-a desfăcut fără probleme. Înăuntru, pe un postav vișiniu, se aflau doi

rulmenți strălucitori. O durere surdă a început să-l străbată, din mațe până-n gât, și-a adus aminte de copilăria fericită, când n-avea gândurile astea urâte, când tatăl său venea acasă cu rulmenți de-ăștia pe care-i lua de la români în schimbul blugilor. A căzut în scaunul său de bogătaș și i-a privit cu tristețe.

-Vedia! Mai ești?, a strigat frumosul Nesin însuflețit brusc în interfon. Găsește-mi-l pe românul acela, spune-i că vreau să vorbesc. Sper că a lăsat un număr de telefon.

-Deîndată Aziz, mi-a lăsat, firește.

-Adu-l la mine, oriunde ar fi.

O oră mai târziu nea Silvică pășea timid în frumosul birou al afaceristului turc. În ultima vreme era și el surprins, nu neapărat de loc, ci de multitudinea de camere frumoase pe care le văzuse.

-Cine ești dumneata, te cunosc? Îl cunoști pe tata? s-a răstit Nesin cum numai turcii pot s-o facă.

Luat un pic pe nepregătite, deși magicianul îi spusese că omul știe româna, că doar făcuse afaceri cu românii, nea Silvică a început să se bâlbâie.

-Excelență, domnule, sire, eu sunt doar un sol. M-a trimis șeful meu, care e foarte bogat, și mi-a zis că vrea să cumpere două perechi de blugi.

-Pentru atâta lucru ai venit până aici?

-Este o comandă specială, a spus că nu se mai fac.

-Ce blugi sunt aceia, prostii...

-Sunt pentru un băiat și o fetiță, gemeni, în vârstă de opt ani.

-Aud? a comentat iritat Nesin gândindu-se imediat la copiii săi urâți, gemeni, un băiat și-o fată, care aveau tot opt ani.

-Și mi-a zis să vă spun că e dispus să plătească pentru ei două cufere de aur.

-Ce prostii vorbești, omule, cine mai plătește în aur în zilele noastre?

-Șeful meu, sire, a spus timid nea Silvică și i-a pus pe birou o pungă de catifea. Încă nelămurit Nesin a deschis-o precipitat iar fața i s-a luminat brusc. Înăuntru erau câteva zeci de monezi de aur, cu o cruce bizantină pe o parte și chipul unui împărat pe partea cealaltă.

A încercat să-și mascheze interesul și a spus cu o voce indiferentă.

-Fie, spune-i că mă întâlnesc mâine cu el. Să vină aici.

-Mi-a zis să vă spun că ar vrea să vă întâlniți cu el în seara asta. El nu prea circulă ziua, cred că e sensibil la soare sau ceva.

-A, acum pune și condiții, nu? Nu mă interesează!

-Îmi cer scuze că v-am deranjat. Dar a promis că va veni la miezul nopții să vă viziteze și mi-a spus că e politicoș să anunțe dinainte.

-Ieși afară!

-Ies, imediat, încă o dată îmi cer scuze, a spus nea Silvică și s-a retras cu fața lui zâmbitoare îndelung exersată în fața prăvăliei lui de la bloc.

Frumosul Nesin s-a uitat cu tristețe la rulmenți, la punga de galbeni și la sticlă și a ales sticla, din nou. Apoi și-a scos din birou o altă cutiuță din care a scurs un praf alb pe care și l-a turnat pe birou. L-a împărțit în trei linii, a luat un pai tot din sertar și a aspirat una din linii pe o nară scoțând un răcnet nefericit. A continuat cu rachiul și praful alb până când orologiul din perete a bătut miezul nopții și tremurând a început să-și adune lucrurile de pe masă ca să plece și el acasă. Abia când a pus mâna pe săculețul de bani l-a observat pe omul care stătea în scaunul din fața biroului.

-Aia e a mea, domnule Nesin.

În doar două secunde a tras un sertărel al biroului și a scos un pistol, l-a îndreptat spre omul înalt, tatuat pe față, în timp ce cu cealaltă mână a apăsat butonul interfonului.

-Vedia, cheamă paznicii, avem un intrus.

-Vedia a plecat de mult acasă, acum doarme. Toți dorm, nu mai e nimeni aici decât noi doi. Și nea Silvică, a spus magicianul arătând spre un colț al încăperii unde nea Silvică stătea timid cu telefonul în mână, așteptând desfășurarea evenimentelor.

-Te pot omorî unde stai!

-Știu asta. Dar nu o să-ți mai vezi copiii, și-ar fi păcat.

-Nimeni n-o să mă condamne că am omorât un intrus la mine-n birou.

-Desigur. Dar eu nu despre asta vorbesc domnule Nesin. Vorbesc despre copiii tăi adevărați, nu câinii aceia.

-Ce știi dumneata, cum îți permiți să te bagi în viața mea, ieși afară dacă ții la viață, a continuat nervos turcul agitând pistolul.

-Știu un pic mai multe decât tine. Ia un loc și ascultă-mă, după cum vezi eu nu sunt înarmat iar nea Silvică, te asigur, nu e niciun pericol.

Nesin s-a așezat precaut la birou fără să-l slăbească din priviri pe magician și a continuat precaut.

-Te-ascult.

-Ai fost victima unei înșelăciuni, domnule Nesin. Aia doi ce ți s-au arătat nu-s copiii tăi, și ca să-i găsească trebuie să vorbesc cu țiganca ta, aia care a avut grijă de ei.

-E grecoaică.

-Mă rog, nu importă. Ea știe unde i-a îngropat.

-CE?

-Ascultă-mă, pot să ți-i aduc înapoi. Unul știu sigur unde este, celălalt mă încurcă.

-Ești mai drogat ca mine.

-N-am pus în viața mea nimic de genul ăsta în mine. În urmă cu opt ani la Vatican s-a adus un măr de aur, puiet.

Acela este unul din copiii tăi. Vreau să știu unde-i celălalt, și doar grecoaica ta știe asta, că ea i-a ascuns.

Lui Nesin i-a trecut scurt prin cap gândul să-și îndrepte pistolul spre el și să tragă. Anii de abuz se apropie de sfârșit, iată, delirul și fantezmele au ieșit de sub control. Deja lumea nu mai era a lui, coșmarurile începuseră să ia viață și nu mai deosebea realitatea de tulburările din mintea lui.

-Du-mă să discut cu grecoaica ta și-ți voi arăta că am dreptate.

Nesin se pregăti să-și tragă un glonț în cap.

-Ascultă-l domnule, te rog eu, interveni cu voce timidă nea Silvică. Pare că spune trăznăi, dar ascultă-l.

Nesin s-a uitat la omul din colț, la atitudinea lui umilă, la fața lui care aducea aminte de un despot român și cumva a fost convins. Omul părea prost, dar nu mincinos. Omul părea, lucru rar în zilele astea, cinstit. A bătut nervos cu un deget în birou.

-Bine. Veniți cu mine. Dar să nu faceți vreun gest aiurea că vă omor pe amândoi. Tu, și arată spre nea Silvică, știi să conduci?

-Am carnet din '92.

-Suficient.

I-a aruncat un set de chei și i-a făcut semn să se îndrepte spre ușă. S-au suit într-o mașină luxoasă, Nesin având grijă să stea în spate, cu ochii pe cei doi. Tot el i-a indicat lui nea Silvică pe unde să meargă, să ajungă la vila sa superbă aflată în zona scumpă a orașului, în preajma parcului Gülhane.

-Iubito, Ariadna, scoate băutura aia bună, avem musafiri de seamă, a strigat ironic Aziz de cum a intrat în casă, cu pistolul încă ațintit spre cei doi.

Femeia a ieșit curiosă din salonul cel mare în care dădea holul cel mare al casei și chipul ei frumos s-a scofâlcit imediat.

-Ssssstttt.

-Ce faci Ariadna, așa întâmpini o cunoștință veche, a glăsuțit Andreius cu cea mai sumbră voce posibilă.

Femeia n-a răspuns ci s-a așezat în patru labe și a continuat să sâsâie. A început să se miște în stânga și-n dreapta și să arate cu degetul spre magician urlând isteric.

-Scoate-l pe ăsta din casa noastră, ucide-l, ucide-l, e diavolul.

Andreius s-a uitat zâmbind spre Nesin și i-a răspuns calm:

-Dimpotrivă. Ariadna, n-ai unde să fugi, unde ai îngropat copiii?

-Diavolul, diavolul, diavolul, a continuat să urle femeia și să se miște bizar prin salon, ascunzându-se după scaune și arătând cu degetul spre magician. Ucide-l!

-Doamnă, linișteți-vă, putem vorbi a intervenit nea Silvică, și el surprins că înțelegea ce spune femeia, că nu părea a vorbi în nicio limbă cunoscută. Dar istericalele unei femei sunt o limbă universală, nea Silvică se mai confruntase cu așa ceva și chiar credea că poate dezamorsa oarecum situația.

-Fără grijă, nea Silvică, n-are putere ghionoaia aici. Uite!, a strigat magicianul și i-a arătat pereții, decorați cu diverse motive religioase. Aziz al nostru a avut grijă să protejeze casa.

-A decorat-o tata, nu eu, a îngăimat frumosul Nesin, și el tulburat de desfășurarea lucrurilor.

-Înțeaptă om, a comentat calm Andreius. Ariadna, vino încoace că n-ai unde să fugi, trebuie să vorbim.

-Blestem! Plăgile Egiptului să se abată asupra puței tale, cele șapte ghizme ale mării morți să se abată asupra ta, să ți-

o roadă până la rădăcină, până nu se va mai ști nimic de sămânța neamului tău!

-Ariadna, Ariadna, îmi arunci tu blestemele cronicarului Kyre? Poate tovarășii mei vor fi impresionați, dar noi ne știm de mult timp! Spune-mi unde ai îngropat odraslele de aur!

-Niciodată! a urlat femeia și a început să se urce pe pereți cu o abilitate greu de conceput. Ba chiar a trecut pe tavan și a rămas acolo, prinsă inexplicabil, sâsâind urât spre magician.

Andreius a scos o bilă aurie din pelerină, frumos ornamentată, și-a aruncat-o în mijlocul încăperii. Bila s-a desfăcut în patru părți când a atins covorul și a început să sfârâie, scoțând un fum plăcut mirositor. Creatura de pe tavan a continuat să sâsâie, iar când fumul s-a apropiat de ea a început să urle. Câteva clipe mai târziu a căzut pe covor cu un pocnet sec, s-a dat pe spate și a trecut la urlete, prima dată puternice, apoi tot mai anemice.

Speriat, Aziz Nesin a îndreptat pistolul spre ea cu gândul s-o omoare.

-Nu fă asta, a tunat magicianul, că dispăre și nu vom afla niciodată unde-ți sunt copiii. Adu-mi niște apă neîncepută!

-Ce-i aia? au întrebat în cor turcul și nea Silvică.

-Apă de izvor, apă de fântână din care nu s-a băut încă, luată dimineața.

Orice om care s-a dedicat băuturii are în casă apă neîncepută, de obicei într-un pet de plastic. O ține la rece cu gândul că mâine dimineață va renunța la băutura și va trece pe calea cea bună și va renunța la otravă și va trebui să-și ostoiască setea cu ceva. Nesin avea nenumărate astfel de peturi în casă și-a fugit să aducă unul.

-Domnule nea Silvică, adu-mi un pocal, uite că omul acesta are destule pe-aici, a spus magicianul arătând cupele afișate pe pereți. Nea Silvică s-a uitat în jur și a ales unul simplu, aurit, demn de o slujbă bisericească importantă, pe

care scria UEFA - Hagi. Nesin a venit cu apa, Andreius a turnat-o înăuntru și a făcut o cruce deasupra. Apoi s-a îndreptat spre creatura ce se zbătea pe covor. A luat-o cu blândețe de cap și a început să-i toarne pe gură apa murmurând cuvinte latinești și grecești. Femeia bolborosea vizibil enervată de gest.

-Nu scapi, Satană, spune unde-ai ascuns odraslele de aur!
-Arghhh, continua să refuze vorba Ariadna.

-Despre ce odrasle vorbești, nebunule, a întrebat disperat și Nesin.

-Despre copiii tăi, domnule. Ești unul din cei binecuvântați de Dumnezeu, tu și cu femeia ta ați zămislit copii de aur, dar nu știi, că n-aveai cum să știi, înțeleptul tău tată a murit prea devreme. Copiii ăia atrag ghionoaie ca asta care ți-i fură și-i înlocuiesc cu tot felul de spurcați.

-De ce să fure copiii?

-De ce fac toți oamenii lucruri imbecile? Pentru bani, iar copiii tăi de aur valorează bani mulți!

-Dar am bani, am bani cât jumătate din Turcia!

-Ai, dar nu ai banii ăștia. Ghionoaia asta ți-i ia și ți-i îngroapă de prunci, dacă o faci repede, cât sunt neînțărcați, din ei crește un măr de aur. Și acela face aur cât n-o să poți face tu niciodată și nici toată Turcia. Unul din ălea e la Vatican, trebuie să aflu unde-i celălalt.

-La Pantocrator, sfârâi creatura de pe covor cu spume la gură.

-Ah, a șaptea mânăstire, trebuia să mă gândesc la asta, ce netot am fost, a exclamat magicianul. Ce-ai crezut Ariadna, că te vor apăra ăia de mine, nu?

-Hâăghhhh, sfârâi creatura.

-Să mergem, nea Silvică, știm acum cum putem intra în inima Vaticanului!

-Și copiii mei?

-Ascultă vorba mea și cuvântul meu. Când voi termina cu asta copiii tăi se vor întoarce la tine, frumoși și de aur, așa cum ți i-ai imaginat tu și femeia ta, nu această prăpădită creatură. Trei zile de-acum încolo și-ți vor călca din nou pragul! Ah, și nu mai te mai ascunde de adevăr în spatele drogurilor, căci nu vei putea suporta întreaga bizarerie a lumii de dincolo.

-Și cu asta ce fac? Omoară-o!

-Eu nu ucid, că nu am asemenea puteri. Nu sunt atât de brav încât să suport ce înseamnă închiderea unei vieți, nu sunt atât de puternic. Fă-o tu dacă ești în stare. Dar nu uita, orice faci, a treia zi după azi, deschide-ți poarta castelului tău dimineața, pune bucate pe masă și așteaptă-ți copiii, că vor veni. Cuvântul meu e cuvânt!

Aziz Nesin a căzut în genunchi, buimăcit, ținând pistolul cu ambele mâini. Lacrimi i se scurgeau pe față, poate erau de la alcoolism, poate de la durere, poate de frică. Dar magicianul și nea Silvică n-au așteptat să afle de ce, că s-au cărat rapid de-acolo.

Capitolul 5

„...și merlele de aur”

Nea Silvică era în continuare confuz în privința copiilor de aur, a merelor și a tuturor celorlalte aspecte.

-Eu nu știu ce cărți citești dumneata domnule nea Silvică, dar lucrurile astea sunt scrise de mult. Odată la câțiva zeci de ani oameni frumoși și bogați se întâlnesc și fac niște copii și

mai frumoși și bogați, li se zice copii de aur. Dacă îi iei înainte de a le fi tăiat mațul și-i îngropi în pământ sfânt, neatins, cu o sămânță în buric, și pișă o virgină peste, în câteva luni răsare un pom de aur, care face fructe de-astea ce le caută toată lumea. Fructele alea sunt mai valoroase decât aurul, că lumea crede că prelungesc viața, măresc potența și alungă ghinionul. Mii de regi și împărați cât a suportat pământul acesta s-au bătut să aibă aceste „mere de aur”.

-Păi și ajută la impotență și la viață lungă?

-La fel de mult cât ajută și merele normale. Dar dacă crezi că mărul e magic o să mănânci un măr pe zi și o dietă bogată în fructe n-are cum să strice.

-Deci nu sunt magici acești pomi.

-A, ba da, că ei comunică prin lumea morților între ei, că n-au avut nici viața începută când au murit. De-aia-s buni pomii gemeni.

Au ajuns repede în gară și s-au suit în trenul negru.

Dimineața i-a găsit în Grecia, iar nea Silvică a fost însărcinat să facă rost de o mașină cât mai neagră posibilă, cu geamuri fumurii și să vopsească geamurile cu vopsea neagră, că Andreius nu suporta lumina.

Nea Silvică i-a atras atenția magicianului că nu prea pot cumpăra mașini cu bani de aur, dar acesta l-a privit ciudat.

-Banii ăștia nu-s pentru mireni, dar scrie pe ei unde-i poți folosi, nu te uiți și tu în jur?

-Unde să mă uit?

-Păi au crucea aia pe ei, uită-te la clădirile unde e afișată crucea aia și dă-le bani de aur, îți vor da în schimb bani de-ăștia falși, de-ai voștri.

Și-atunci i s-au mai deschis ochii încă o dată lui nea Silvică și a început să vadă și el lumea prin ochii magicianului. A intrat într-o biserică ce avea patru cruci de felul ăsta, a pus și el patru bani pe tejgheaua pangarului și a

încercat să se înțeleagă prin semne, că nu știa greaca. Măicuța de serviciu s-a uitat rapid în jur, a închis porțile bisericii cu un zăvor greu și a început să-i vorbească repede. Nea Silvică era uimit că înțelege tot, deși dacă ar fi luat cuvintele individual nu le-ar fi priceput deloc.

-Ce ai nevoie?

-Trebuie bani să cumpăr o mașină pentru șeful meu.

-Ce fel de stăpân este acesta?

-Pare un om de treabă, citit, umblat prin lume.

-Nu asta te-am întrebat, ce este el? Cum arată?

-A, e foarte foarte înalt, tatuat pe față și are părul vișiniu.

-Aha, un Protector! Bine, așteaptă un pic.

Măicuța a dispărut șchiopătând în spatele altarului și s-a întors cu o cutie frumos ornamentată, ca mai toate cutiile din ultima vreme. A deschis-o și i-a arătat conținutul, era plin de bancnote aranjate în teancuri și legate cu sfoară.

-Aceștia ar trebui să-ți ajungă. Mergi cu grijă omule, fii atent, te paște un mare pericol și este un preț pus pe capul tău.

-Poftim?

-Lasă, o să vezi tu. Du-te cu Dumnezeu și nu uita: ochii în patru!

Nea Silvică a ieșit un pic tensionat din biserică și când s-a dus la primul service auto ce părea că poate să-i îndeplinească dorințele cu mașina, a avut din nou sentimentul acela ciudat pe care-l avea când era despotul cu mustață, Dragnea, la putere. Lumea îl privea cu suspiciune și frică, dar a presupus inițial că totul i se trage de la engleza lui de baltă și poate o fi zis el ceva, poate a înjurat. Abia când s-a dus în sala de așteptare, unde a fost invitat să stea până se termină actele a simțit că-i cade cerul în cap. La televizor era fața lui.

A schimbat mai multe canale până să înțeleagă întreaga nenorocire. Ce se întâmplase? Bogdan și complicii lui de viol n-au putut spune cine i-a răstignit pe pereți, dar au putut povesti despre cine era ajutorul lui, iar acesta era nea Silvică. Portarul căminului a confirmat povestea, iar lângă camera victimelor a fost găsit un cuțit cu amprentele lui pe el.

Nea Silvică era acum „monstrul din Berceni” iar măcelul săvârșit era atât de odios încât atrăsese chiar și atenția presei internaționale, că nu prea erau alte subiecte importante în acele zile. Monstrul din Berceni era de negăsit, dar informațiile au început să curgă încă din primele ore ale dimineții. Se pare că acesta plecase din țară, ieșise cu un tren pe la Giurgiu. O zi mai târziu nea Silvică fusese văzut în port, la Istanbul, iar câteva ore mai târziu a ieșit din casa bogătașului Aziz Nesin, care mai apoi a dus la spital o femeie torturată îngrozitor, arsă pe față, amanta lui grecoaică. Lumea era cutremurată de spaimă că un asemenea monstru dement circulă printre noi, deși erau câteva voci care-i luau apărarea omului că poate a ajuns la asta din cauza indiferenței poliției. Din nou s-au făcut legături între el și despotul Dragnea, și poporul, care nu e prea deștept, a început din nou să-și reverse ura asupra lui.

Speriat, nea Silvică și-a sunat nevasta, iar asta i-a spus printre lacrimi că a trebuit să închidă magazinul și se baricadeze în casă că nu mai putea să facă nimic din cauza reporterilor. Flăcăul trimis de Andreius le mai aducea mâncare și hârtie igienică, stăteau închise și sub teroare în apartamentul de la etajul 8. Doamna Violeta i-a recomandat să se întoarcă acasă și să se predea poliției, să spună tot adevărul și poate scapă. Nea Silvică i-a comunicat că se mai gândește.

S-a întors la gară cu mașina și l-a preluat pe magician, care părea complet străin de ce se întâmplă. Dar, totuși, ciudatul om a observat că nea Silvică e apăsat rău.

-Ce se întâmplă, necazuri?

-Mari necazuri, toate necazurile, a izbucnit nea Silvică și i-a povestit ce se mai aude prin târg și prin presă. A oprit la marginea drumului și a început să plângă, umplând cu lacrimile sale volanul. Magicianul l-a privit cu un fel de curiozitate amuzată.

-De ce plângi, crezi că lucrurile astea sunt reale?

-Păi sunt reale, că e familia mea.

-Domnule nea Silvică, nimic din ce apare la televizor nu este real. Nimic din ce apare în ceea ce voi numiți „presă”. Dacă vrei să știi adevărul nu-l căuta acolo, e ca și cum ai plânge că Harry Potter a dus o viață tristă de orfan.

-Cine-i Harry Potter?

-E, un magician din alte cărți. Ideea e că în cărțile alea avut o viață tristă. Nimic din ceea ce apare la presă nu e real, cuvântul lor nu are valoare. Cuvântul, când e spus, când e adevărat, mută munții din loc. Cuvântul adevărat e rar și odată spus are consecințe în lumea reală, că lumea a fost făcută din cuvânt. N-ai auzit niciodată „La început a fost Cuvântul?” Cuvântul este Dumnezeu, știi ceva ce nu poate face Dumnezeu? Ce vezi tu la televizor sunt imitații de cuvinte, niște pocitanii. Cuvintele de-acolo nu au consecințe.

-Cum să nu aibă?

-Ia spune, de câte ori ai auzit de-acolo că se construiește autostradă pe la tine prin țară? Ei, vezi, cuvinte, ca și cum ele ar fi reale. Nu sunt, stai liniștit și fără griji. Te-anunț eu când e ceva adevărat, crede cuvântul meu, că eu nu-l arunc aiurea ca aparițiile de la televizor.

-Dar poliția?

-Te-a ajutat poliția la necaz? Ai văzut cuvântul lor, las-o așa. Să mergem dară, fără grabă, să ajungem pe înserat.

Călugării din mânăstire nu se uitau la televizor și l-au ignorat aproape în totalitate pe nea Silvică. Turiștii plecaseră și frații se pregăteau de masă. Cu o voce egală dar autoritară

Andreius a cerut să i se dea o chilie, apoi a cerut să i se aducă masă pentru două persoane acolo.

-Și după slujbă să-i spui starețului să vină la mine, a cerut magicianul spre vizibila nemulțumire a călugărului care nu prea înțelegea de ce trebuie să răspundă la asemenea cerințe, dar în mod ciudat nici nu avea puterea să se opună.

Starețul a apărut o oră mai târziu, afișând cel mai fals zâmbet posibil. Andreius i-a răspuns cu un zâmbet sincer.

-Chiriakos, du-mă la pomul de aur.

-Protectore, Doamne-miluieste, de unde păcatele mele să am un pom de aur, noi suntem călugări săraci.

-Chiriakos, nu fi canalie și nu minți, că știi ce pățești dacă minți. După acolo, adu-mi și un pocal de vin, o oală de apă neîncepută, o picătură de stuchit de mătă, o pânză neagră și-o cruce de argint neatinsă de mână de femeie.

Starețul continua să zâmbească fals.

-Aștepți „dacă nu?”. Chiar vrei să vorbesc după un „dacă nu?”.

Starețul se trezi brusc din transă și reduse din zâmbet.

-Iertare, Protectore, eram doar copleșit de sfinția ta, că nu prea vedem oameni ca tine pe-aici.

-Păi dacă vrei să rămână așa, fă ce ți-am cerut.

Au coborât pe stâncă pe o potecă ascunsă și au ajuns într-un mic luminiș, unde creștea un măr.

-Chiriakos poți să pleci. Ce urmează nu e pentru mireni.

-Păi și omul acesta?

-Omul acesta e binecuvântat de mine, el e apărat de vrajă. Tu ești apărat de Patriarhul de la Constantinopol și el e mână-n mână cu Papa, căruia i-ai dat celălalt măr. Apărați-vă unul pe altul, dar fugi repede de-aici dacă nu vrei să orbești.

Starețul plecă spășit. Magicianul așteptă să dispară pe potecă, desfăcu desaga călugărului și începu să pună toate pe

pământ. A pus crucea în oală, a turnat vinul peste ea și picătura. Apoi și-a spălat mâinile.

-Nea Silvică, fă ca mine, spală-te cu apa aceasta și spune o rugăciune.

-Eu n-am prea fost la biserică, nu știu rugăciuni, recunoscut nea Silvică.

-Atunci spune o poezie. Dar înainte leagă-mi capul în pânza asta neagră, fă-o strâns. Lumina îmi face rău. Să nu te sperii, după ce trecem o să am mâinile arse, dar asta nu-i grav. Când vezi lumina cea mare împinge-mă în ea și sari după mine.

Andreius a îngenunchiat lângă pom și i-a pus mâna pe trunchi.

-Fatima, copilă, du-mă la fratele tău și te voi elibera.

Pomul începu să scârțâie lugubru.

-Nea Silvică, poezia, cu voce tare.

-Orice poezie? Că nu prea știu nici astea.

-Orice poezie, hai că începe să se deschidă.

-Cățeluș cu părul creț, fură rața din coteț...

Pomul începu să scârțâie din ce în ce mai tare și trunchiul se desfăcu, lăsând să iasă o rază de lumină orbitoare. Nea Silvică puse mâna la ochi, mâinile magicianului luară foc.

-Și se jură că nu fură...

-Hai, înainte, cu curaj!

-Și l-am prins cu rața-n gură, urlă nea Silvică să acopere scrășnetul pomului care se deschidea într-o poartă de lumină rece. Orbit, nea Silvică îl împinse cu genunchiul pe magician în poartă și apoi sări și el cu capul înainte, surprins de câte de fierbinte era totul.

Capitolul 6

„Nu mi-e frică de Bau-Bau”

Se aflau în grădinile Vaticanului sub un pom ce părea identic cu cel din Pantocrator. Magicianul își priveam mâinile arse strângând pumnii și desfăcându-i, în timp ce scrâșnea și sâsâia printre dinți.

-Doare, întrebă stupid nea Silvică.

-Numai când râd.

-Foarte cald prin lumina asta.

-Normal, că am trecut prin Iad, ce te așteptai. Să purcedem, dară, imediat se luminează de ziuă, încep ăștia cu slujbele. Și din ce știi, Papa ăsta e cam insomniac, cam patrulează pe-aici.

Au mers tiptil acoperiți de noapte, evitând paznicii, până s-au apropiat de Academia Pontificală.

-Aș zice că e aici, dar cum îi știu eu pe ăștia, probabil e în turnul Borgia. Ia uită-te pe jos, vezi o iarbă mai înaltă și tăioasă? Mâinile nu mă ajută acum.

Nea Silvică reuși să descopere iarba fără probleme, că chiar era tăioasă și reuși să-și belească un deget cu câteva tăieturi fine și extrem de dureroase.

-Ia-o cu tine. Și pune-ți asta pe cap, îi zise și-i aruncă pânza cea neagră, cam strălucești și nu vrem să dea de noi.

Au ajuns aproape de Palatul Apostolic și s-au oprit lângă o ușă simplă de lemn.

-Bagă iarba pe gaura cheii și împinge încet, fără să o forțezi, că se rupe. Ascultă, ascultă nu te grăbi.

Nea Silvică făcu ce i se spuse cu mâinile tremurând și auzi un zumzet slab. Mai băgă un milimetru iarba și cu un clinchet ușa se deschise. Intrară într-o altă încăpere superbă, dar deja nea Silvică nu mai era impresionat, își atinsese limita de uimire în urmă cu o zi. Magicianul se îndreptă spre un perete plin de cărți și începu să le pipăie, murmurând ceva în latinește.

-De-aia nu mergi ziua pe stradă, că-ți face atât de rău lumina?

-Deloc, nu lumina soarelui îmi face rău. Dar prefer noaptea, că noaptea e teamă și în întuneric e pericolul. După ani de zile nu mă simt bine dacă nu simt ceva spaimă în jur.

-Doar copiii se tem de întuneric, râse nea Silvică.

-Poate copiii sunt mai înțelepți decât bătrânii atunci. Că-s multe lucruri în întuneric care te-ar distruge mai rău decât o moarte.

-Heh, povești domnule, nu-i nimic de speriat în noapte dacă știi cine ești și unde ești. Cu o lanternă se rezolvă totul, ce naiba, suntem bărbați, nu muieri.

-Domnule nea Silvică, matale spui asta că nu știi ce-i acolo. Ca mirenii care spun că nu le e frică de moarte de parcă ar fi murit vreodată să vadă cum e.

-Ei poftim, spuse omul și trase aer adânc în piept, încurajat de aventurile din ultima vreme. Ia încearcă-mă!

Magicianul s-a oprit din căutat și s-a uitat cu atenție și seriozitate la nea Silvică.

-Hmm. Presupun că ar trebui să fac și asta, nu-i așa, doar mi-ești tovarăș de drum. Nu găsesc aici ce caut, mă duc în camera de sus. Până atunci stai aici și ține și asta, a spus și i-a înmânat un revolver pe care l-a scos din pelerină. Știi să-l folosești, nu?

-Am făcut armata la infanterie, regiment 81.

-Foarte bine, poate te ajută la ceva treaba asta. E încărcat, are nouă gloanțe. Nu le risipi.

Nea Silvică a rămas să examineze arma, părea aproape nouă și era bine unsă. A verificat încărcătorul, piedica, era ceea ce spunea magicianul că ar fi. Nelipsita cruce pe o parte a mânerului și chipul misteriosului împărat pe cealaltă. A ridicat din umeri și a continuat să se uite pe pereți, la frumoasele desene.

Deodată ușa pe care au intrat s-a deschis ușor, scârțâind discret. Agil, nea Silvică s-a ascuns după un birou și a tras cu ochiul. Pe ușă își făcu apariția o umbră mică, părea o femeie, iar când a venit în lumină părea că e o femeie cunoscută. Nea Silvică s-a frecat la ochi, era chiar fiica lui, Ileana, îmbrăcată în pijamalele în care o văzuse ultima oară. A sărit de după birou și s-a dus la ea, șoptind repede.

-Ileana, fată, ce cauți aici? Unde-i maică-ta? Cum ai ajuns. Fetiță, ești bine?

Fata nu a răspuns și a continuat să se uite la el cu o privire goală. Nea Silvică a încercat să-i pună mâna pe frunte, poate avea febră sau ceva, ce se întâmplă? Atunci, brusc, fata a deschis gura și i-a prins cu dinții încheietura mâinii drepte.

-Hei, ce faci, dă drumul. Hai că nu mai ai șase ani, a zâmbit nea Silvică aducându-și aminte de cum se juca cu ea în copilărie, când era mai pură și naivă și nu atât de încrâncenată împotriva lui. Dar fata a strâns mai tare din dinți și mâna începu să-l doară.

-Hai, nu mai e glumă, dă-i drumul, a zis nea Silvică și a încercat să-și elibereze mâna. Dar fata nu dădea drumul ci strângea tot mai puternic. Foarte repede durerea începu să-l săgeteze până în cot. Speriat, i-a tras o palmă, gest pe care nu-l făcuse niciodată. S-a umplut de spaimă și rușine, dar strânsoarea nu s-a oprit. Firicele de sânge începură să-i curgă din mână. A lovit-o și mai tare, și mai tare. Copilul părea de fier, nicio urmă pe chipul ei angelic. Doar

strânsoare. Furios și orbit de durere, nea Silvică a lovit-o cu tocul revolverului în cap. A auzit un os trosnind, dar nu era de la ea ci de la el, unul din oasele antebrațului fusese rupt în trei în dinții fetei. Nea Silvică a scos un urlet de durere și de spaimă. S-a uitat la revolver, s-a uitat la față, o ceață roșie i s-a pus pe ochi și a tras un glonte în piciorul ei. Tot nicio reacție iar durerea, de parcă era posibil așa ceva, deveni și mai puternică. A îndreptat arma spre fruntea ei și a tras un un foc. Sângele i-a împrăștiat fața și pentru o clipă strânsoarea a părut să slăbească un pic, apoi a revenit în forță. A tras glonț după glonț în fața fiicei sale până când maxilarul i-a erupt într-o explozie de sânge, oase și zgârciuri. Copilul a căzut la pământ, nea Silvică a căzut și el în genunchi și a început să vomite cu putere, până a simțit sânge printre dinți. Cu mâna teafără a încercat să mângâie rămășițele capului fiicei sale, înnebunit de silă, spaimă și regret. Una din mâinile corpului fără cap încă mai zvâcnea. Nici n-a auzit când ușa s-a deschis din nou.

În pragul ei stătea episcopul vicar Manolo Chiarini, mâna dreaptă a papei, iar pe chipul său se citea un dezgust enorm. Și-a făcut o cruce și a murmurat un „Apără-mă, Doamne!”. În spatele său se șteau gârzi cu mitraliere în mâini.

-Am trăit s-o văd și pe-asta, Dumnezeule mare. Monstrul din Berceni, aici, în Palatul Apostolic! O ultimă crimă odioasă a acestei progenituri scârboase a diavolului. Vade retro, Satana! Prinde-ți-l pe monstru, cu grijă mare, e însetat de sânge și periculos, a stricat episcopul.

Dar cele zece gârzi înarmate n-au avut o sarcină dificilă, că nea Silvică era aproape inert, tremura și lăcrima scâncind lugubru. L-au luat de subțiori, i-au pus cătușele și l-au scos pe ușă. Episcopul i-a urmat spre baraca jandarmilor.

-Nu-l putem ține aici, sper că ai contactat Interpolul, a spus Manolo. Sângele său spurcă acest pământ sfânt, Dumnezeule mare, nu credeam că voi vedea așa ceva în zilele

noastre. Cumva diavolul l-a atras în apartamentele Borgia, ăsta nu poate fi decât un semn de la Dumnezeu. Vedeți cine e fata aia omorâtă și faceți curat acolo. Va trebui să resfințim totul.

Un om îmbrăcat în negru a venit speriat și i-a șoptit ceva la ureche episcopului. Acesta s-a transfigurat la față:

-Imposibil, am văzut cu ochii mei. Toți acești oameni au văzut. Mai verifică odată. Oricum, acesta este omul, avem imaginile de la Interpol. E Satana, îți spun, Satana! a strigat prelatul și a făcut rapid două cruci.

Afară își făcu apariția o dubă blindată. Cinci oameni înarmați coborâră din ea și se îndreptară spre baracă. Au discutat rapid cu episcopul privind cu scârbă amestecată cu un fel de curiozitate spre omul micuț, îmbrăcat sărăcăcios, plin de sânge, care stătea doborât pe un scaun și plângea. L-au luat și l-au băgat în dubă. În spate cu el s-a pus cel mai mare dintre polițiști, un animal măreț ce aducea aminte de paznicul de „La Romană”. Chiar și așa omul a avut grijă să ridice piedica armei ostentativ, să nu cumva să-i vină vreo idee „monstrului”.

Duba a plecat silențios în noapte, fără sirenă, să nu atragă atenția.

Nea Silvică s-a trezit încet din șoc când a auzit, cu o claritate pe care n-o mai avusese niciodată, cum sângele de pe mână îi picură pe podea. Avea capul plecat și privea cu oarecare detașare mâna aproape distrusă, încă cu urme de dinți pe ea, cum se bălângănea odată cu mașina. A simțit că trebuie să moară, ar fi vrut să moară acum, pe loc. A început să tragă încet de mână, urmărind cum carnea se rupe și bucăți de oase cad pe podea cu un zgomot sec. Polițistul a privit cu groază cum omul își scoate ciotul din cătușă și cu oasele expuse, așa, ca două suliți, zvâcnește puternic și i-l

înfige în ochi. Nea Silvică a urlat mai puternic decât victima sa, dar tot și-a băgat ciotul mâinii în orbita polițistului până aproape de cot. Nu mai exista durere care să-l sperie. A tras de zăvorul ușii și aceasta s-a deschis cu putere, lovind laterala dubei. Fără să ezite a sărit direct în stradă și s-a rostogolit vreo câțiva metri, exact când duba lua o curbă. A simțit asfaltul rece și inutil, căci tot nu era mort. S-a întors pe spate să privească măcar cerul, dar o pânză neagră i-a acoperit fața.

Oamenii din dubă au trecut rapid peste șocul celor văzute și s-au întors imediat. Au revenit pe strada unde sărise nea Silvică să-l ia înapoi, dar nici urmă de om pe jos sau altundeva. Lângă un stâlp stătea un singur om înalt, cu păr vișiniu, tatuat pe față, un punker probabil, un drogat.

Căpitanul a coborât cu arma pregătită și s-a îndreptat spre el.

-Bună seara, domnule, ce căutați aici?

-Domnule, sincer, m-am certat cu soția și simțeam că o pocnesc dacă mai stau în casă. Am ieșit afară să iau un pic de aer.

-Unde locuiți?

-Aici, pe via Cavale 12. Vă dau adresa exactă, sunt la parter, apartamentul A. Dar nu vă recomand să intrați, femeia aia e o scorpie. Armele astea nu o să vă ajute la nimic.

-Bine, bine, am înțeles. Vă rog întoarce-ți-vă totuși în casă, e un criminal periculos pe străzi, poate ați auzit de „monstrul din Berceni”.

-Am auzit, Doamne ferește!

-Și sper că nu m-ați mințit, vă știu fața, a încheiat amenințător căpitanul și s-a suit în dubă.

-E nu mint niciodată, a murmurat omul înalt cu păr vișiniu și fața tatuată în timp de duba demara în trombă. A așteptat ca mașina să dispară și s-a aplecat până la trotuar, de unde a scos, parcă din aer, o pânză neagră. Sub pânză scâncea nea Silvică.

-Și spune, domnule nea Silvică, cum a fost excursia ta în noapte, ai simțit frica?

Nea Silvică n-a răspuns nimic iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Magicianul s-a uitat din nou la mâinile sale arse, la mâna lipsă a lui nea Silvică și-a concluzionat dezamăgit.

-Chiar trebuie să ne reparăm mâinile astea domnule nea Silvică, trebuie să vorbesc cu scorpia.

Capitolul 7

„Voinicul cu mâna de aur”

-Omoară-mă, a scâncit nea Silvică.

-De ce?

-Mi-am omorât copilul, nu merit să mai trăiesc.

-Copilul tău e acasă, ce vorbești.

-Nu, nu, era cu mine în camera aia, m-a mușcat de mână, omoară-mă.

-Aia ce-ai văzut tu era doar frica, pentru fiecare are o formă diferită. Am ridicat doar un pic vraja ce vă apără pe toți de noapte și-a intrat frica. Asta e frica matală. E chiar frumos.

-Cum poți spune asta, e un coșmar, uită-te la mine, s-a tânguit nea Silvică și a agitat în aer ciotul plin de sânge și cu oasele ieșite.

-A fost frumos că de-acum încolo coșmarurile obișnuite o să îți se pară comedii. E o frumusețe aparte în coșmaruri, înveți multe despre tine, filozofă magicianul.

Trase aer adânc în piept.

-Ah, ce noapte frumoasă. Vino, nimic rău nu s-a întâmplat, totul va fi spre bine. Hai că nu pot să te car, uită-te și la mâinile mele. Vino să vezi spaima mea.

Nea Silvică s-a ridicat greu și buimac de jos. Ciotul mâinii încă îl mai durea, dar i se părea deja o durere neinteresantă. Strada era surprinzător de pustie, aerul clar și curat. Pe cer, cum nu mai văzuse de mult, era plin de stele.

-Unde mergem, a spus cu o voce moale?

-Mergem la mine să dăm ochii cu scorpia. Ține-te bine, că abia acum o să fie dificil.

Au mers încet pe stradă, fără grabă, nea Silvică șchiopătând și Andreius plimbându-se agale, cu un zâmbet seren pe față. Au făcut dreapta, pe via Cavale, la numărul 12 era o poartă simplă, cu obișnuita cruce pe ea. Au intrat tăcuți, ba chiar Andreius i-a făcut semn lui nea Silvică să facă, dacă se poate, și mai multă liniște. Au dat într-o curte interioară, apoi în dreapta, magicianul a deschis o ușă încet, având grijă să nu scârțâie. Au dat într-un hol mic și întunecat, omul înalt a șoptit „descalță-te, rogu-te” în timp ce omul mic și însângerat i-a făcut semne nervos prin care-i arăta că totuși are o mână lipsă și-i va fi mai greu. Magicianul a îngenunchiat și l-a descălțat cu grijă pe nea Silvică, apoi i-a făcut semn să intre în următoarea încăpere, care de data aceasta era decorată foarte auster. Un birou simplu, o bibliotecă de lemn, pereți albi, o cruce pe unul și un bec pe altul. Aceasta dădea într-o altă încăpere și încă una, în care era lumina aprinsă și se auzeau zgomote de oale și cratițe trântite nervos.

-Te-ai întors, s-a auzit o voce ca un joagăr din încăperea luminată.

-Da, iubire, a răspuns timid magicianul.

-Nu mă lua cu iubire pe mine, ticălosule, a scrâșnit din nou vocea ca un joagăr. Un vânticel s-a simțit și în cameră și-a făcut apariția o femeie de o frumusețe năucitoare dar cu ochii arzând de ură.

-Cine-i ăsta? Acum îmi aduci toți boschetarii în casă?

-Iubito, el e nea Silvică, omul meu care m-ajută la treaba aia.

-Un bețiv, miroase de la o poștă. Și-a avut o noapte grea, amândoi am avut. Mai avem ceva vin de-ăla bun de la maică-ta.

-Caută-ți singur, canalie.

-Iubito, uită-te la mâinile mele, nu pot face asta. Am venit să mă oblojești.

Femeia parcă s-a înmuiat un pic. S-a uitat la mâinile lui și le-a mângâiat cu delicatețe. Apoi s-a uitat și la nea Silvică.

-Pe tine te pot, am o tinctură. Pentru el, va trebui să mergi la babă, să-i facă o mână nouă.

-Dar nu poate să mi-o atașeze la loc? Am auzit că s-au făcut operații de-astea, a îngăimat omul.

Cei doi s-au uitat cu milă la el.

-Nu, în cazul ăsta atât de grav nu mai e posibil cu medici. Dar baba va ști ce să facă. Te mai doare?

-Da, dar cumva nu îmi mai pasă. E o durere plicticoasă.

-Ei, vezi domnule nea Silvică, fiecare experiență de-asta te face mai bogat și mai puternic.

Femeia a continuat să se uite urât la cei doi dar a adus un tuci negru în cameră și i-a pus magicianului mâinile în apă. A pus ierburi peste, apoi a scos de la gât o fiolă cu un lichid argintiu și a turnat peste. Un fum urât mirositor a început să iasă din oala cea neagră.

-Au, mai ușor femeie.

-Taci, Iuțule, nu mai scânci ca un copil. Ia exemplu de la omul ăsta, el nu plânge.

Chiar și nea Silvică fu surprins că, într-adevăr, nu se mai plângea atât de mult. În urmă cu un an horcăia la câteva ore și se plângea de dureri de șale, acum avea o mână mutilată grav și era cam indiferent.

Femeia cea supărată termină de spălat mâinile magicianului și i le înfășură în tifon. Apoi luă apa din oală și o puse într-o ploscă.

-Încearcă vreo două zile să nu mai umbli aiurea prin târâmul celălalt dacă vrei să se vindece frumos, fără cicatrici. Dumneata, ia plosca asta și ține-o bine, la cum îl știu pe bărbatu-miu iar mă trezesc cu el cu capul tăiat printr-un șanț. E apă vie, îi dai pe la gât și-i pui capul la loc și zici o rugăciune.

-Dar nu știu rugăciuni, n-am prea fost la biserică.

-Atunci zici o poezie. Hai, plecați la babă până nu ți se face cangrenă la mâna aia și trebuie s-o tai de tot.

Afară, în curtea interioară, magicianul a scos de sub o prelată un scuter negru, o vespa mititică.

-Unde mergem.

-Până la Castelnuovo don Bosco, e în Asti, acolo stă ciuma aia a pădurii.

-Cu asta? Nu e departe?, întrebă nea Silvică deși nu avea habar unde este Asti.

-Ei, bidiviul acesta face minuni dacă-i torni jăratec în rezervor. A cotrobăit pe lângă zid și a scos un bidon de „JaraTech - premium motor oil” și l-a turnat în rezervor.

-Tot nu înțeleg ceva, dumneata ești căsătorit cu femeia asta?

-Da.

-De ce?

-Pentru că eram tânăr și o iubeam.

-Păi și-acum?

-Acum sunt bătrân și-o iubesc. Nu pot scăpa de vraja ei, nu știi cum e?

-Ba, știi prea bine.

-Ei, atunci că ne-am înțeles, urcă și să mergem.

Magicianul părea să știe să conducă foarte bine micul scuter și acesta traversat Italia cu minim viteza vântului, de 180 de kilometri la oră în zonele montane. Poliția n-a încercat să-i oprească, în mare parte pentru că era noapte și nu prea era poliție pe stradă sau autostradă iar camerele video nu aveau să vadă nimic important, că pe motocicletele și mopede numărul de înmatriculare nu e afișat în așa fel încât poate fi fotografiat din față.

Soarele răsărea peste dealuri când au ajuns la Castelnuovo del Bosco, cunoscut și ca tărâmul sfinților și al vinului. Când a auzit asta, mai ales partea cu vinul.

-Cine e madama cu care trebuie să ne vedem?

-E mama sfântului Ioan Bosco, învățătorul tinerilor.

-N-am auzit de el.

-N-ai auzit că e mort de vreo sută cincisprezece de ani.

-Și maică-sa încă mai trăiește.

-Trăiește baba, are pe dracu-n ea.

-Ar trebui să aibă 200 de ani.

-Poate și mai mult.

-Dar oamenii nu trăiesc atât.

-De unde știi? Oamenii trăiesc cât le dă Dumnezeu, iarăștia mai bătrâni nici nu știu când s-au născut. Ce știi tu despre oameni știi de la televizor, și ți-am zis să nu mai crezi ce vezi și auzi acolo.

Hoașca bătrână, mama lui Giovanni Bosco trebăluia prin gospodăria ei aflată undeva în preajma basilicii, deși la cât de mică e localitatea aia, cam toți stăteau în preajma ei. Era în febra pregătirilor, că se apropia 31 ianuarie și festa pentru fi-su. Într-un cazam mare bolborosea o fiertură verzuie, și femeia arunca din când în când crengi și blesteme înăuntru.

-Mama Occhiena! a strigat magicianul de după gard.

-Cine-i acolo, a hârâit antica babă.

-Sunt eu, Andreius.

-Haaaa? Cine-i Andreius? Vino încoace să te vadă baba.

Magicianul a intrat în curte, urmat de nea Silvică și s-a dus spre babă, aplecându-se să ajungă cu fața la nivelul ei. Baba i-a pus mâna pe chip, că ochii nu o mai ajutau de mult.

-Iuțule!, chirăi bucuroasă baba.

-Chiar el mama Occhiena!

-Ce faci băiatule, ce mare te-ai făcut. Ai venit să festă?

-Nu mamă, am venit cu năcaz, am un om care s-a luptat cu spaima nopții, și-a rămas fără o mână. M-am gândit că tu ai să-l ajuți.

-Ei ei ei, mulți oameni au nevoie de ajutor, de ce să-ți ajut omul tău?

-Mama Occhiena, ajută-l că-i om cinstit, poate ultimul pe care-l avem.

-Adă-l încoace la baba, nu cred până nu văd. Cum îl cheamă.

-Zio Silvicchio, mama.

-Silvicchio zici, ai? Vino încoace la baba să vadă ce neam ești tu, auzi la Iuțu cum te laudă.

Nea Silvică s-a apropiat de babă. „Dă-mi mâna”, a horcăit Occhiena, și ne-a Silvică i-a oferit stânga, mâna întregă. Baba a început să-l pipăie cu curiozitate în palmă murmurând cuvinte de neînțeles.

-Arhhh, omul acesta e binecuvântat! Dar și mare necaz pe sufletul său, are povară grea. Nu mai plânge Silvicchio, are baba grijă de tine.

-Dar nu plâng, mamaie.

-Nu vorbi vorbele astea pentru oameni cu mine, baba vede peste față. Iuțule, trebuie să fierb o iarbă neagră pentru omul ăsta, îmi trebuie și material. Du-te la basilică și-adu-mi niște aur.

-Cât să fie mama Occhiena?

-Ia și tu vreo patru ocale, nu te zgârci acuma. De unde iei pentru suflet bun Dumnezeu dă însutit.

Magicianul s-a făcut dispărut pe poartă.

-Sunteți mama domnului Andreius?

-Eu sunt mama tuturor, fiule, că sunt de când lumea și veacurile pe pământ, cine le mai știe? Pe-ăsta micu eu l-am moșit, i-am tăiat mațul când l-am scos din mă-sa.

-Păi nu-i român de-al nostru, e italian?

-Rumân, roman, pitalian, tot un drac. Toți suntem copiii lui Dumnezeu și supușii împăratului.

-Împăratul? Țăla de pe bani?

-Știi altul?

-Eu nu prea știu multe.

-Lasă că-i bine, de-aia și ești așa pur și copil. Vino cu mine să spălăm ciotul acesta.

Baba l-a dus într-o bucătărioară de vară unde ardea un foc mocnit într-o sobă micuță. Pe foc era un ceaun cu o apă limpede. Baba i-a luat restul de mână cu blândețe și i l-a pus în apă, apoi cu degetele ei chircite a început să-i toarne șiruri de apă peste braț, ștergând cu blândețe sângele.

-Iușule, veniși, chirăi femeia, hai odată că trebuie să-l pun pe omul tău la cuptor.

-Acuma mamă, am adus aurul.

-Ia-l și sfarmă-l în oala ceia.

-Am mâinile arse, abia m-a oblojit scorpia.

-Lasă astea cu mine, ți-am zis de-atâta ori să nu mai umbli brambura. Te duci, te prinzi, te arzi. Ia-ți mânuși și nu mai fi copil. Vezi că am pe-aici un cioc de vasilisc, rupe-l cu ăla. Dă-mi și vezica lui, e lângă cutia de scule, trebuie să ungem cu ceva.

Femeia lua bășica de vasilisc și scurse din ea un lichid verzui peste mâna lui nea Silvică. Acesta simți o furnicătură plăcută.

-Acuma baba o să-ți bage mâna la cuptor, o să te doară, dar știi deja cum e, ești cuminte Silvicchio, da?

-Da, mamă, se-auzi nea Silvică vorbind.

-Așa, bun băiat, cuminte.

Cu mișcări ușoare baba îi luă mâna și i-o băgă în micul cuptor. Carnea începu să ardă și să miroasă, nea Silvică descoperi un nou fel de durere, dar de data aceasta nu se mai panică, ci fu chiar interesat de senzație. Apoi baba luă oala cu aur sfârâmat din mâna lui Andreius și începu să toarne prin gaura de foc de deasupra, peste ciotul de mână al lui Silvică ce sfârâia lent. În același timp începu să cânte cu o voce răgușită dar melodioasă:

--Cruci-n cer

Cruci pă pământ

Tu bubi re

Du-ti di pe brânca lui Silvicchio

Că di nu te duci

Cu focut ti-oi ardo

Cu cuțâtul ti-oi tiie

Cu apa ti-oi îneca

Și te-oi da la nouî cățeli

Sî ti mînci

Și Silvicchio rămâi curat

Fii numili Domnului lăudat

Un fum înecăcios începu să iasă din sobă și-i orbi pe toți.

-Strânge acum din mână, strigă baba.

Nea Silvică nu a înțeles prima dată ce i s-a cerut, apoi și-a adus aminte ce înseamnă gestul și-a făcut-o. Și a simțit cum are o mână în locul ciotului și cum ea se strânge într-un pumn. A strigat de bucurie și a ieșit cu ea afară, a scos-o în

soare s-o privească. Și-a văzut o mână nouă și curată, cu totul și cu totul de aur, până aproape de cot.

-Cum, cum se poate? a strigat nea Silvică uitându-se la mână siderat.

-Merge? Dacă știi cum s-a putut o face mai puțin reală?, l-a întrebat magicianul zâmbind.

-Nu cred.

-Atunci bucură-te că s-a întâmplat, nu te mai întreba atâta cum. Lasă misterele pentru gânditori.

Au ieșit tustrei în curte, baba s-a reîntors satisfăcută la ceaunul cel mare în timp ce nea Silvică își tot învârtea mâna în aer și admira cum soarele îi dădea o strălucire deosebită.

-Iuțule, bagă de seamă, dacă nu vii pe 31 gennaio să guști din tochitura asta, mă supăr pe tine. Și tu Silvicchio, nu te dai lovit.

-Da mamă, venim.

-Ai grijă, ce te-am învățat eu cu vorbele?

-Păi tocmai de-aia mamă, am zis, am zis. Dar acum trebuie să mergem înapoi la Vatican, că am mai lăsat vorbă undeva și trebuie s-o fac și pe-aia.

-Foarte bine, aveți grijă, drum ușor. Vino să te pup un pic.

Și Andreius s-a aplecat din nou spre babă, ea i-a tras un pupat zgomotos pe frunte de i-a răsărit un tatuaj nou, ca o floriceică.

S-au suit din nou pe scuter și au plecat fără să se mai uite înapoi. Acum nea Silvică, mult mai curajos având în vedere că avea din nou două mâini, s-a prins cu putere de magician și chiar avea chef de vorbă.

-Ce căutăm înapoi la Vatican, nu ai luat lucrurile ce-ți trebuiau?

-Am luat alea, treaba aia e ca și rezolvată, dar trebuie să scoatem copiii ăia și matale, c-așa a hotărât destinul, ești parte importantă în toată povestea asta.

Capitolul 8

„Greucenii”

Au călătorit iar ca gândul și ca vântul până la intrare în străvechea Romă, când o rafară de mitralieră i-a doborât pe amândoi și i-a împrăștiat pe stradă. Au apărut câteva mașini negre, din care au coborât oameni îmbrăcați în negru, care l-au ridicat pe nea Silvică ce zăcea chiaun în iarbă și l-au băgat, din nou, într-o dubă. De data aceasta, oamenii nu mai păreau polițiști. Magicianul n-a fost de găsit, în mod curios.

Nea Silvică a fost dus într-o vilă superbă din Ostia Vecchia, păzită de alți oameni îmbrăcați în negru, și așezat pe-un scaun într-un salon frumos, cu ferestre mari, ce dădeau spre mare. În mod surprinzător, nea Silvică nu era supărat, avusese parte de câteva julturi în urma atacului, dar durerea nu-i mai stârnea același interes ca pe vremuri. Se bucura de soarele ce venea prin ferestre și mirosul plăcut de la plantele de pe balcon. Începu să zâmbească.

-Don Lucio, s-a trezit ăsta, a auzit o voce.

În încăpere și-a făcut apariția un om foarte gras, urmat de silueta firavă a episcopului vicar Manolo, care a dat un semn gărzilor să dispară.

-El e, monstrul.

-Da, da, văd.

Omul foarte gras și-a tras un scaun și s-a așezat în fața lui nea Silvică, verificând înainte că sforile cu care fusese legat erau încă bine prinse.

-Ah, senior Silvicchio, se pare că ești mai mult decât pari a fi.

Nea Silvică se obișnuise deja să înțeleagă orice limbă deși nu cunoștea cuvintele, așa că nici măcar n-a tresărit.

-Vă mulțumesc frumos pentru cuvintele acestea. Încă nu mi-a mai spus nimeni asta până acum.

-Ah, da. Domnul Manolo, aici de față, crede că sunteți doar un diavol, acel „monstro di Berceni” de care vorbește toată lumea. Dar noi, care am mai văzut și cunoscut lucruri, credem că sunteți ceva mai mult. Printr-o stranie coincidență, în aceeași zi în care ați fost găsit în apartamentele Borgia din Palatul Apostolic, tot de-acolo au dispărut actele care stau la baza calendarului gregorian. Nu se face să știți cumva ceva despre treaba asta, din întâmplare?

-Ba da, bineînțeles că știu. De-aia am și venit acolo. Ce zi frumoasă e afară, foarte cald pentru ianuarie, nu credeți, domnule...

-Lucio. Lucio Sforza.

-Frumos nume. Al meu e Drăgoi. Nu sună așa de bine.

-Îmi pare rău. Să revenim, totuși. Ce ne puteți spune despre dispariția actelor privind calendarul.

-Ah, da. Am venit eu cu un magician și domnul magician a zis că trebuie să ia acest calendar să dovedească că ne-ați furat la zile de muncă sau ceva de genul ăsta. Mă scuzați, sunteți catolic?

-Da, evident.

-Ei, domnul acesta, magicianul, a zis că vă fute muma-n cur la toți catolicii pentru treaba asta cu calendarul.

-Urât vorbești domnule Silvicchio. Oamenii ca mine nu apreciază aceste atacuri la adresa mamei.

-Mă iertați, șeful meu m-a învățat să fiu sincer și mi-a zis să spun tot timpul adevărul. Așa a zis, așa v-am spus.

-Și știi unde este acest „magician” de care tot vorbești?

-Nu știu, după ce ați tras în noi am zburat de pe motocicletă și nu l-am mai văzut.

-Don Lucio, are o mână de aur, ați văzut, a intervenit febril Manolo.

-Am observat, mulțumesc Manolo. Ei, o să-l facem să vorbească pe acest obraznic, o să începem prin a-i tăia acea mână.

-Mă iertați, pot să vă întreb de ce sunteți atât de interesați de calendarul acela?

-Desigur, că oricum un vei scăpa domnule Silvicchio. Eu reprezint un grup de oameni care beneficiază de acele 14 zile luate de la săraci, și acești oameni nu-și permit ca orice... cu ce te ocupi dumneata?

-Eu am un magazin mixt în Berceni...

-Aha... orice amărât ca dumneata să fure de la stăpânii lumii. Ești prea mic, domnule Silvicchio, și în următoarele ceasuri vei fi și mai mic, că o să te tăiem bucăți până ne spui unde este magicianul dumitale.

-Eu v-am spus tot ce știu, de-acum încolo îmi pare rău, dar nu am cum să vă ajut, a spus nea Silvică încordându-și antebrațul de aur.

-Ei, am o bănuială că o să ne spui mai multe. David, adu instrumentele te rog, a strigat don Lucio și câteva momente mai târziu pe ușă și-a făcut apariția un om extrem de slab cu o trusă de scule în mână. Începe prin a-i tăia brațul ăla, mă interesează în mod special. Trebuie să fie un tatuaj extrem, cumva.

Omul slăbănog a montat un prelungitor într-o priză, apoi a tras un scaun aproape și și-a băgat un flex. L-a pornit, a verificat că merge, și s-a apropiat atent de brațul de aur al lui nea Silvică.

O bufnitură puternică s-a auzit undeva în casă. Slăbănogul s-a oprit. Don Lucio s-a uitat urât, un om cu mitralieră a venit și i-a șoptit ceva la ureche.

-UN CE?

-Un mazza ferrata signiore.

-Îți bați joc de mine? Cine îndrăznește să facă așa ceva? Ocupă-te de chestiune și fă-i să plătească, cineva a uitat cine suntem.

-Ce se întâmplă, fu curios nea Silvică.

-Ei, nimic care să ne afecteze pe noi. Niște derbedei, probabil copii sau turiști care nu sunt din zonă, au aruncat cu un buzdugan în poarta vilei.

-Ce ciudat.

-Așa am zis și eu. Nu contează, să continuăm. David, te rog.

Slăbănogul s-a aplecat din nou cu flexul asupra mâinii când s-a auzit o a doua bufnitură, și mai puternică.

Don Lucio s-a ridicat nervos de pe scaun și s-a dus să vadă ce se întâmplă. Mai multe gărzi se învârteau în fața porții examinând cele două buzdugane de pe jos și uitându-se suspicioși în jur. În curtea vilei alți oameni înarmați se suiau în mașini și demarau în trombă.

-Nu vreau să cred că își bate cineva joc de mine, nu acum!, a strigat Don Lucio. Puneți-vă pe treabă, executați pe ăla care face treaba asta, vreau să-l văd și pe el și pe familia lui aliniați aici, pe trepte până mâine. Sau, dacă nu, familiile voastre vor sta aici cu o lumânare pe piept.

Au fost ultimele cuvinte spuse de Don Lucio pentru că un buzdugan l-a lovit atât de puternic în față încât corpul lui a fost proiectat prin holuri și uși până în camera unde stătea nea Silvică. Perdelele s-au tras brusc la ferestre și camera s-a cufundat într-un fel de penumbră. Pe ușă a apărut Andreius. Corpul gras al lui Don Lucio ajunsese până în capătul încăperii, iar fața îi era zdrobită aproape complet, bolborosea

și scoate spume. Cele câteva gărzi care năvăliseră în cameră de la ultima bufnitură, plus Manolo, și-au îndreptat atenția asupra omului înalt, cu păr vișiniu și tatuat pe față ce își făcea intrarea în sală.

-Manolo, de ce tot mi-l iei pe nea Silvică, încă n-ai înțeles că este omul meu și nu trebuie să te atingi de el?

-Vade Retro, Satana, a strigat episcopul ridicând crucea de la piept și scuipând.

-Nu fi măgar, nu mai înjura și nu te comporta necivilizat.

-Diavole, nu te-apără nimeni aicea, gărzi, ucideți-l.

-Vă rog eu frumos, nu încercați să faceți asta. Mi-e foarte greu să vă omor, nea Silvică știe că nu-mi place deloc gestul.

Dar oamenii cu mitraliere nu l-au crezut și au început să tragă. Iar magicianul a dispărut din ușă după scaune și mobile, doar ca să revină printr-un salt în mijlocul încăperii, de data aceasta cu un paloș în mână.

-Nea Silvică, ai mâna aia degeaba? Ajută-mă și matale un pic.

Nea Silvică și-a adus aminte de mână, că uitase cu toate evenimentele, și încordându-și antebrațul a rupt sforile care-l legau ca pe niște gume de-alea cu care se leagă borcanele de murături. S-a ridicat de pe scaun doar ca să primească o cruce în plină figură de la episcopul Manolo, care se transformase brusc într-un om foarte violent. S-a scuturat repede de sânge și i-a tras un pumn direct în creștetul capului, cu mâna lui de aur, de omul ce părea atât de dur și puternic a intrat în podea până la genunchi, rupând parchetul din jur. Culmea, lovitura nu l-a descurajat pe prelat, care a continuat să-l lovească. Nea Silvică a făcut același lucru, până când omul a intrat în podea până la gât. Un dos de palmă l-a lăsat fără cap pe David, slăbănogul, care profitase de bătălie să-l taie pe spate cu flexul, intrând adânc în carne.

Oamenii cu mitraliere erau preocupați să tragă după Andreius, care sărea extrem de abil dintr-o parte într-alta, tăind pe ici pe colo cu paloșul mâini și picioare, până când podeaua s-a umplut de oameni însângerați care urlau de durere.

-Bună treabă, nea Silvică, a zis magicianul după ce ultimul om a căzut la podea. Din păcate am avut parte de acest mic incident, dar nu ne-a întârziat prea mult. Haide la Vatican.

-Dar cine-s oamenii ăștia?

-Mafioți, oameni simpli. Probabil au fost angajați să ne oprească de către Papă.

-Omul gras mi-a zis că el e din partea oamenilor care profită de calendarul acela.

-Da, Doamne-Ajută, sper să se facă bine. Sunt mai mulți care s-au îmbogățit din treaba asta, e vina mea, trebuia să te avertizez că vor veni după noi. Nu importă, îl voi informa inclusiv pe împărat despre treaba asta. O fi el preocupat cu lucruri importante, dar nu cred că o să lase asemenea mizerie să fie trecută cu vederea.

-Împăratul de pe monede?

-Da, împăratul Roșu, luminăția sa, cel mai înțelept dintre noi toți.

-Să mergem atunci la el.

-Mai întâi să mergem să scoate copiii din pomi.

-Ce?

-N-auzi, de ce crezi că ai mâna aia de aur? Ea, și doar ea, poate rupe scoarța pomului și-i poate scoate pe copii. Ce crezi, că e pentru bătaie, să-i altoiești pe amărății aceștia? Ai uitat ce i-am promis omului acela?

-Turcul?

-Da, turcul. Haide.

Au ieșit din cameră și au dat într-un hol pictat de sângele gărzilor ce fuseseră mutilate când și-a făcut intrarea Andreius. Poate din cauza tânguierilor de durere, poate că

erau prea entuziasmați, n-au auzit pe cel ce-a venit din spate cu o halebardă. Cu o mișcare scurtă și puternică, garda îmbrăcată în costum fisticuiu i-a retezat capul magicianului, care a căzut cu un zgomot sec pe podea. Fără să se gândească nea Silvică s-a întors și i-a tras o perversă ca pe Târgu Ocna gărzii de i-a explodat capul. Dar era prea târziu, magicianul era în două bucăți pe podea. Ochii îi sticleau și mai clipiră doar o dată, iar fața îi rămăsese fixă, cu un zâmbet strâmb.

Nea Silvică s-a simțit din nou mic, singur și deprimat. Era undeva aiurea, în Italia, fără să știe cum să ajungă acasă, fără să știe ce-l va aștepta, fără singurul om care-i fusese ghid, magicianul cu păr vișiniu. Ar fi vrut să plângă, dar nu mai putea să plângă. I-a luat capul în poală și l-a mângâiat cu dragoste, oricât de ciudat și urât era acest om, fusese un om bun. A strâns capul zâmbitor la piept cu putere până a simțit o jenă în coaste. Și-atunci și-a adus aminte de plosca cu apă dată de scorpie. Văzuse prea multe minuni ca să-și mai pună întrebări, a pus capul cu grijă pe podea, a încercat să-l alipească de trupul nemișcat. Apoi a turnat apa din ploscă peste gât, murmurând „Cățeluș cu părul creț”. Abia atunci l-au podidit lacrimile, puternic, și privirea i s-a înceteșat. A turnat toată apa și a lăsat capul pe pieptul magicianului și s-a lăsat să plângă în voie.

O tuse și un horcăit. Apoi vocea magicianului, la fel de gravă și joasă ca întotdeauna.

-Acum înțelegi, domnule nea Silvică, de ce-o iubesc pe scorpia aia?

La trei zile după întâlnirea cu cei doi români ciudați, Aziz Nesin și-a deschis larg ușile vilei. A dat instrucțiuni gărzilor să alunge orice fel de ziarist care ar încerca să-l tragă de limbă sau să-l fotografieze în curtea lui și s-a dus să-și sărute soția pentru prima dată în mulți ani. „Sper că mă vei ierta”, i-a spus femeii surprinsă că a fost atinsă.

A coborât în holul cel mare și a pus o masă cu trei scaune. A trimis bucătarul acasă, a luat el cu mâna lui ce-avea prin frigider și a încropit un mic dejun, așa cum îi făcea tatăl său când era și el doar un copil. A pus masa pentru trei persoane, s-a așezat pe scaunul din mijloc și și-a pus pistolul lângă tacâmuri. A verificat să fie încărcat, a tras piedica și a testat de vreo câteva ori unghiul prin care și-l va pune la tâmplă. La tâmplă sau în gât. Nu știa exact, dar bănuia că cea mai bună metodă ar fi să-și tragă un glonț în tâmpla dreaptă.

Era liniștit și a așteptat să răsară soarele cu o serenitate pe care n-a mai avut-o de ani buni. Ce frumoasă este această ultimă zi, a gândit el, în timp ce lumina năvălea blând peste Istanbul și orașul se trezea la viață. S-a uitat spre intrarea în curtea vilei sale, doar gărzi de-ale lui care patruleau. Soția sa coborâse jos și l-a privit câteva clipe cu spaimă. Știa să nu se apropie de el, anii de certuri îi fuseseră suficienți. S-a dus spre salon să privească și ea pe geam, printre perdele.

Soarele a răsărit.

Aziz a oftat zâmbind trist și a pus mâna pe pistol. L-a îndreptat încet spre tâmplă privind în față. Asta e, asta a fost. Și când se pregătea să închidă ochii, o lumină orbitoare izbucni dinspre poartă. A dus mâna la frunte să se ferească, și el uimit că-l enerva atâta lucru. A lăsat pistolul pe masă și a mijit ochii. Lumina s-a mai estompat și-a putut vedea intrând pe poartă un om de vârsta a doua, îmbrăcat sărăcăcios, care ținea de mâini doi copii mai frumoși ca orice răsărit. Mâna dreaptă a bărbatului strălucea puternic, ziceai că-i de aur.

Capitolul 9

„Epilog”

-Deci cam astea ar fi faptele, a încheiat avocatul privind cu seriozitate pe cei doi procurori care mai mult se prefăcuseră că notau ceva.

-Aceasta e declarația pe care o dați pentru clientul dumneavoastră.

-Păi ați cerut să vă spun adevărul, acesta este adevărul. În măsura în care ne-am înțeles, noi ne dăm seama că nu se poate fără o condamnare penală. Dar am vrea doar ceva lejer, poate un doi ani cu suspendare, pentru uz de armă albă, având în vedere condițiile. Trebuie să înțelegeți că clientul nostru a fost sub un stres teribil, dumneavoastră știți mai bine ca mine, și acțiunile sale, deși exagerate, nu sunt în măsură de a pune în pericol siguranța publică. Totodată, clientul nostru înțelege fapta și o regretă.

Cei doi procurori se uitară unul la altul doar ca să mai ia o pauză de gândire. Încă de dimineață clădirea Parchetului General fusese efectiv invadată efectiv de o armată de avocați, probabil toți angajații de la „Dulfu și asociații”. Extrem de politicoși, nici vorbă, aceștia au urmărit absolut orice mișcare a fiecărui procuror, au fotografiat și înregistrat încontinuu, au chemat presa în față și au dat încontinuu declarații și telefoane. Nu puteai să-i alungi, că nu făcuseră nimic ilegal, erau doar incredibil de insistenți și puneau un fel de presiune nesănătoasă pe mai toți angajații din Parchet.

Omul din fața lor era, probabil, cel mai prezentabil și mai politicos dintre toți.

-Fie!, izbucni unul din procurori, știți ce nu înțeleg eu? Cum își permite un amărât de chioșcar din Berceni să plătească o asemenea armată de avocați să-l apere. E ceva ce-mi scapă aici.

-Ei, dacă tot am fost sincer până acum, de ce să n-o fac până la capăt. În mod normal aceste informații nu se divulgă, dar doar pentru că vreau să vă arăt toată deschiderea în rezolvarea acestui dosar vă voi spune: firma noastră este plătită de Nesin Industries din Turcia. Suma nu pot să vi-o spun, dar este enormă, e cel mai mare contract din istoria avocaturii din România. Indiferent de cât va dura treaba aceasta, doar avansul primit ne va face să ne judecăm cel puțin vreo sută de ani.

-OK, am înțeles. Vom analiza cele spuse de dumneavoastră și veți primi decizia pe adresa de corespondență.

-Mulțumesc. Vă doresc o zi bună, a spus avocatul și zâmbind s-a ridicat și a ieșit pe ușă.

-Băi, sincer, tu ce crezi, serios, a răbufnit unul din procurori, ăsta-și bate pula de noi, nu-i așa?

-Băi, serios, l-ai auzit cine e când a intrat?

-N-am reținut.

-Uită-te un pic aici, că ne-a lăsat cartea de vizită.

Procurorul s-a aplecat pe birou unde stătea, frumos pusă, cartea de vizită a avocatului. Pe ea scria, cu litere aurii:

Dulfu și asociații
Ion Păcală
avocat

Despre autor

Ovidiu Eftimie s-a născut în Brașov, a lucrat vreo 14 ani în presa reală, după aia vreo 8 în aia *fake*, adică Times New Roman. Romanul său de debut, Arhanghelul Raul (Nemira 2016), a fost cel mai vândut roman SF de după 2000, și nici următorul, Bacalaureat (Nemira 2017), n-a mers rău.

Dacă ți-a plăcut ce-ai citit îl poți felicita pe autor pe [Patreon](#) sau pe [PayPal](#). Cartea asta e gratuită, în sensul în care autorul își păstrează toate drepturile prevăzute de lege, dar dă gratis această versiune pentru uzul personal al cititorilor. Mai multe detalii pe [eftimie.net](#)

Dacă ți-a plăcut asta, poate te mai interesează și altele cam la fel, respectiv:

De la Mizil la Lună:

În viitor, în țara imaginară România, un milionar excentric adună o echipă de localnici și oameni de știință care va merge pe Lună, la mai bine de jumătate de secol de la ultima vizită umană acolo.

Robu Cuceritorul. Stăpânul lumii

În regiunea imaginară Banat, moartea primarului, primul om al imperiului, dă naștere unei serii de evenimente ciudate

care ar putea duce la destrămarea unei societăți aproape perfecte.

Călătorie spre centrul pământului strămoșesc

În timpul săpăturilor pentru Castelul Peleş muncitorii descoperă o serie de tăblițe de aur cu o scriere misterioasă, ce aveau să fie cunoscute drept „tăblițele de la Sinaia”. În 1909, Regele Carol alcătuiește o echipă de oameni care să lămurească misterul, din care fac parte Tudor Arghezi, Hortensia Papadat-Bengescu, Emil Racoviță și faimosul general Agamemnon Giurăscu-Buzău.

Primăvara vampirilor

Un jurnal din timpul primei pandemii de vampirism care a cuprins România și felul în care autoritățile, total nepregătite ca de obicei, au reacționat.

Mulțumiri

Cărțile astea online sunt gratuite, dar există oameni care apreciază atât de mult gestul acesta încât simt nevoia să mulțumească cu bani. Ei sunt cei care finanțează, cu cât pot și ei, apariția acestor povestioare.

Oamenii de pe Patreon:

Emil • Vlad Valceanu • Bogdan Cucuteanu • Ion T. • Danile Platon • Dragoș Petrovan • Mateescu Liviu • Bogdan Jianu • Lorant Line • Gabriel Iacob • BP • Andrei Zlaczki • Adrian Denitoiu • Georgiana Vlădulescu • Radu Dumitru • Cătălin

Dinut • Melinda Teohari • Apostolescu Adrian • Gigel • Dinu Serbanescu • Cristian A. • Ioan Frumuzache • Vlad Șerban • Răzvan Popa • Mihai Chirculescu

Oamenii cu PayPal: Adrian Milas • Florin-Catalin Enache • Cosmin Bacanu • Dragos Alexa • Daniel Cristian Trandafir • Calin Pontos • Oana Cioata • Andreea Lupascu • Mihai Ghimus

Încă o dată, și în numele celorlalți cititori, vă mulțumesc.